Akbaba

Eski Mısır Kralı Faruk, bu yaz Kınalıadada oturacak...
— Gazeteler —

Kınalıada !..

AYDABİR

Dünkü Nisan Sayısında:

MÜZİK ve cinsiyet!... Bu çok mühim tetkik yazısı, musikinin cinsî hayatımız üstündeki tesirlerini inceliyor.

SATILIK gelinler!... Bu resimli yazı, muhtelif çağlarda ve muhtelif milletlerde, kadının nasıl ve ne karşılığında satıldığını anlatıyor.

DİKTATÖRSÜZ diktatörlük, Stalinin ölümünden sonraki Rusyanın tahlilidir. Üstad Peyami Safa'nın bu yazısı, dünya basınında akisler yapacak bir fikir kıymeti taşıyor.

KAR ve çiçek, Fransız edebiyatında büyük şöhret yapmış bir romanın ismidir. Bu eseri ve onun akademiye namzet muharririni, İzzet Melih Devrim'in salâhiyetli kalemi tahlil ediyor.

BİR gün!.. Bu, Yusuf Ziya Ortaç'ın en son ve en güzel şiiridir. Okuyucuyu tatlı bir hayat felsefesiyle karşı karşıya getiriyor.

AMERİKAN Zencî edebiyatından harikulâde bir hikâye: «Bir Cuma Sabahıydı!» Bu hikâye, okuyanların gözlerini ince bir rikkat ve hüzünle yaşartıyor.

ŞAHANE rezalet!... Eski Mısır kralı Faruk'un yeni hayatını, görülmemiş fotoğraflarla canlandırıyor.

RADYOMUZDA parlayan iki yeni ses yıldızı, duygularını, düşüncelerini ve en sevdikleri şarkıları söylüyorlar.

YARIŞ meydanında bir cinayet!... Bu yepyeni hikâye, baştan başa renkli, resimli, tüyler ürpertici bir zabıta vak'asını canlandırıyor.

MODA sayfası, Amerikadan yeni getirilmiş hususî modelleri ve Ankaranın zarif terzisi Bayan Belkis'le yapılmış resimli bir röpörtajı takdim ediyor.

TÜRK sporu dünya yüzünde nerelere kadar şöhret saldı?.. Cem Atabeyoğlu çok enteresan bir mevzuu inceliyor

REŞAT Nuri Güntekin, üstad kalemiyle bizi yine Paris'in sokaklarında, çarşı ve pazarlarında gezdiriyor.

Daha bir çok hikâye, resim, meraklı yazı... Türkiyenin en güzel mecmuası

AYDABİR

EV
OTOMOBİL
APARTMAN
YILDA
16
ÇEKİLİŞ
BEDRİ KÖKTEN
SÜMERBANK

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere: Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

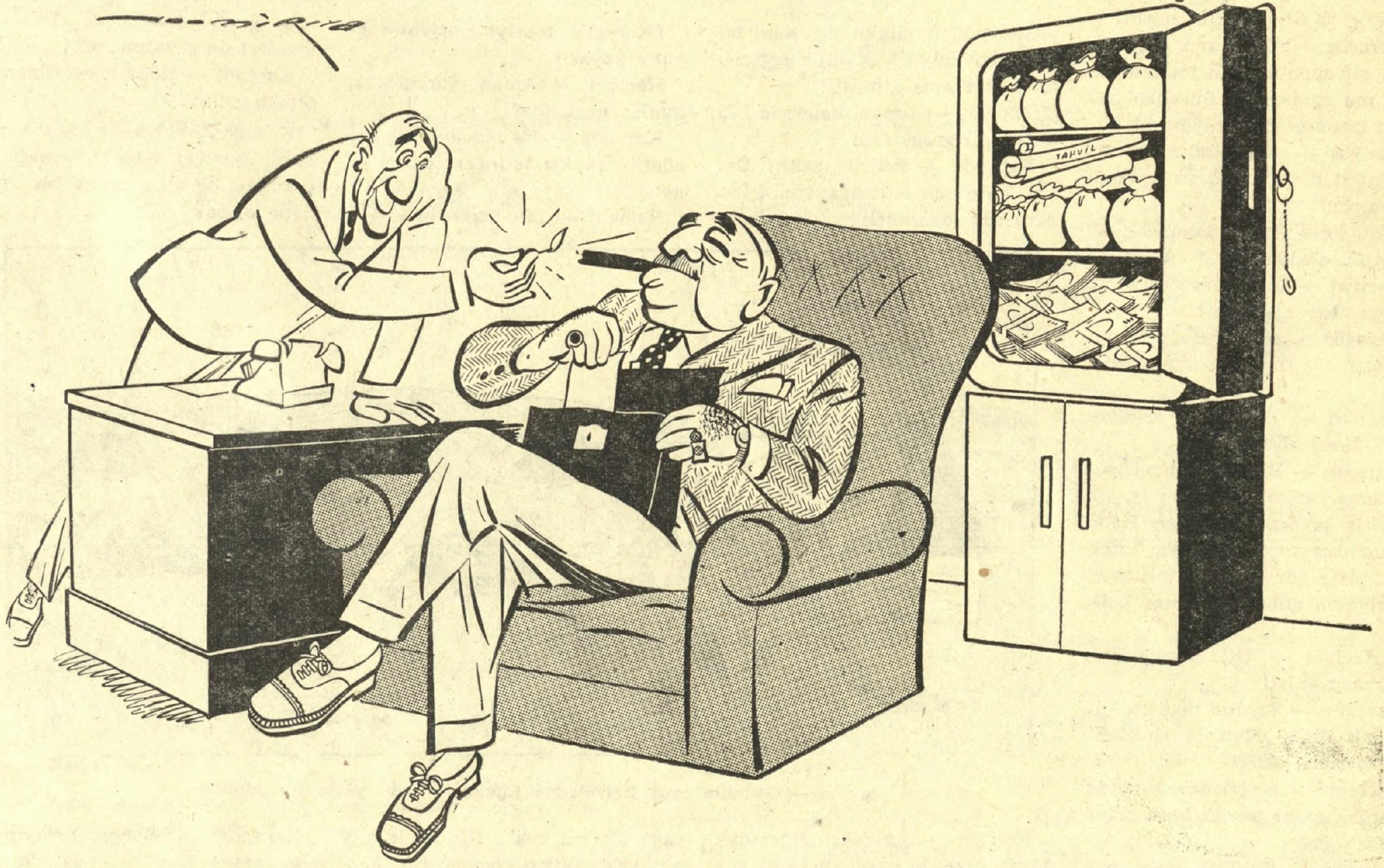
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

Akbaba

Sayı: 55 — Cilt: 3 — 2 NİSAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

ZELZELENİN AKİSLERİ :
— Zayiat bini aşmış...
— Neyse, biz yüzle kurtulduk!...

ZELZELE PARTİZANLIĞI!..

Politika edebiyatımıza «Partizan» lâfı 14 Mayıs 1950 den sonra girdi: Muhalefetin kalemiyle...

Partizan kimdir? Kısacası şu: Her millet ve memleket içinde parti çıkarı arayan adam!

Temeli yanyana atılmış iki evden, C. H. P. lininkine üç kat, D. P. lininkine dört kat için izin veren belediye, partizan belediyedir.

Terkos borusu Falih Rıfkı Atay'ın köşkü önünden geçerken su vermeyip, arka sokaktaki Mümtaz Faik Fenik'in apartmanına yeni tesisat kuran idare, partizan idaredir.

Senin yüz bin baskılı gazetene ayda zar zor bin liralık resmî ilân verirken, politika küfürbazının iki bin baskılı gazetesine yirmi bin liralık resmî ilân ihsan eden hükûmet, partizan hükûmettir.

Ama, söyler misiniz bana: Zelzele yarasına parti hıncını tuz, politika öcünü biber gibi ekenlere ne isim vermeli?

Vatanın bir köşesinde yer sarsıldı, temeller kaydı, duvarlar çatladı, çatılar çöktü. Ertesi gün, Cumhurbaşkanını, yarık topraklar üstünde, enkaz arasında ve tipi içinde gördük. İçişleri Bakanı, insan gücünün bütün hıziyle oraya koştu.

Aşocaklarının kurulduğunu, kazanların kaynadığını, evi barkı yıkılmış insanlara sıcak çorba dağıtıldığını telgraflar haber verdi.

Çadır, ilâç, hekim, battaniye, denk denk, sandık sandık ve takım takım yola çıktı.

Hayır!.. Muhalefetin sesi, çığlık çığlık gazete sayfalarını tırmalıyor:

— Ot yok, ocak yok, gıda yok, deva yok... Hasılı, Fuzulî'nin dediği gibi:

«*Deeerd çok, hemdeeerd yok*»!...

Dün bir muhalefet sözcüsünde şu başlığı okudum: 14 saatte sarılmayan yara!..

E, Nasreddin Hocanın dediği gibi: Molla, çıkar baklayı ağzından!

— On dört saatte sarılamıyan yara, pekiii... Ya 14 yıldır yapılamıyan Erzincana ne buyurursunuz sayın bay hamiyyet!...

O Erzincan ki, yurd içi ve yurd dışı bağışların hikâyesi, politika bedesteninde epeyce haraç mezat edilmiştir.

Sahne edebiyatımızdan kalkan Manakyan ağzı, dikkat ediyorum, politika edebiyatımızda konuşuyor.

Sanki geçmiş günlerin mutlaka unutulmaması lâzımmış gibi, zorla sordurmak istiyorlar insana:

— Kuzum, lûtfen söyler misiniz. Çanakkale felâketine, yardımın tam olması için ne tavsiye buyurulur?.. Meselâ, Celâl Bayar'ın, ihtiyar bir nineyi göğsüne basarak dramatik bir fotoğraf çektirmesi ve bunun, bir de felâket sahasına heykelinin dikilmesi mi?.. Tıpkı Erzincanda olduğu gibi!...

Evet, şu iktidar idaresi, şehir işlerine partizanlığı soktu. Resmî ilân işlerine partizanlığı soktu. Kabuuul! Amma, ne yazık ki, bunun da en son ve en kötü örneğini veren yine muhalefet oldu: Zelzele partizanlığı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KARAGÖZ

Yazan: **AKBABACI**

DOKUZUNCU FASIL

Hacivat — (**Etrafına bakınarak**) Karagözüm, bir şey söyliyeceğim ama, korkuyorum!

Karagöz — Korkma, söyle Hacivat!

Hacivat — Bizi dinleyen olmadığına emin misin?

Karagöz — Eminim, söyle!

Hacivat — (**Tekrar etrafına bakınarak**) Katiyen emin misin?

Karagöz — Ulan, sen burasını parti gurupunun gizli toplantı salonu mu zannettin? Buradan havadis sızmaz, söyle diyorum!

Hacivat — Karagözüm, karından nasıl o kadar dayak yedin, şaşıyorum?

Karagöz — Bunda şaşılacak bir şey yok, alışkanlık!

Hacivat — İnsan karısından dayak yemeye alışır mı?

Karagöz — Alışır! Hem de öyle alışır ki, tiryakisi olur, Hacivat?

Hacivat — Hiç aklım ermiyor buna! Nasıl alışır?

Karagöz — Bilmez gibi soruyorsun ama, anlatayım: Bu iş, ilk evlilikte şakacıktan başlar. Karını, mahsus kızdırırsın. O, tutar, elle şöyle bir şamar atıverir! (**Hacivadın eline bir şamar indirir.**)

Hacivat — Of! Karagözüm, tecrübesiz anlat!

Karagöz — Sordun madem, dişini sık dinle! Karının sinirlenmesi hoşuna gider!

Hacivat — Sinirlenmesi neyse ne, ama, şamar yemek hoşa gider mi Karagöz?

Karagöz — Cahillik etme, evvelâ gider elbet! Dayaksız eğlence olur mu? Gençlikte tura mura oynarsın keyfi dayakta! Elin üstünde kimin eli var? Keyfi dayakta! Hokkabaza gidersin, Çiçekçioğlu yamağının ensesine şakşağı indirir, keyfi dayakta! Kuklaya gidersin, keyfi dayakta! Hattâ biz bile bunca yıldır halkı böyle eğlendiriyoruz! (**Hacivadın ensesine bir şamar indirir.**)

Hacivat — Ne yapıyorsun, Karagöz, misafirin olduğumdan da mu utanmıyorsun?

Karagöz — Kusura bakma, Hacivat, kendimi perdede sandım, «Nizam-ı âlem» böyle kurulmuş. Siyasetin bile bunsuz tadı çıkmıyor!

Hacivat — Öyleyse, Karagöz, mebus olursak, seninle karşılıklı partilere geçelim. Sen muhalif ol, ben de muvafık olayım, boyuna dövüşelim!

Karagöz — Yok, Hacivat, sen muhalif ol, ben de muvafık olayım, seni boyuna pataklıyarak siyasî kabiliyetimizi gösterelim!

Hacivat — Ben senden dayak yemekle ne kabiliyet gösteririm, Karagöz?

Karagöz — Enayilik etme! Sen dayak yemeyi az itibarlı şey mi sanıyorsun? Halkçılar, Demokratlardan geçen seçimlerde o silleyi yemeseydi, bugünkü mevkiini bulabilirler miydi? Halkın teveccühü kaybolmuş gitmişti!

Hacivat — Aman, neler de biliyorsun, Karagözüm!

Karagöz — Bilirim zahir! Dayak bahsinde mütehassısım, kimseye söz söyletmem!

[**Karagöz, tepsiyi Hacivatın önüne koyar.**]

Hacivat — Aman Karagözüm, bunlar ne böyle?

Karagöz — Ne olacak, aile saadeti! (**Sakız tatlısını ikram eder.**)

Hacivat — (**Dudaklarını yalıyarak**) Mis mi mis!... Hiç böyle mis gibi sakız tatlısı yememiştim. Hanım yengemizin eli nur olsun!

Karagöz — Lâfına dikkat et! Ucu bana dokunuyor! (**Kahveyi verir.**)

Hacivat — (**Bir yudum aldıktan sonra**) Bu ne güzel kahve! Bu kahveyi içtikten sonra Karagöz benden sana izin, karından ne kadarı bizde de oluyor!

Karagöz — Darısı başına öyleyse! Al şu cıgarayı da tellendir bakalım?

Hacivat — Eski Birinci nevi ha! Hey gidi günler hey! Gençliğimi hatırladım! (**Gözlerini siler.**)

Karagöz — Ulan, dayağı ben yedim, sen ne ağlıyorsun?

Hacivat — Dokundu!

Karagöz — Dokunaklıdır, tatlı sert! Bunların hepsi benim sayemde, anlıyorsun ya!

Hacivat — Şimdi bu sığaralar piyasa satılıyor mu?

Karagöz — Hayır, yalnız bizim evde, dayaktan sonra misafire ikram edilir!

Hacivat — Aman Karagözüm, işi alaya döküyorsun ama...

Karagöz — Aması maması var mı ulan. Ben dayak yiyeceğime, karıyı pataklasaydım, şimdi odaya kapanmış zırlayıp duruyordu. Ne kahvesi, ne cıgarası, ne sakız tatlısı vardı. Üstelik bugün öğleyin, çoluk çocuk zeytin ekmeğe yan gelmiştik!

[**Dışarıda canavar düdüğüne benzer bir ses duyulur.**]

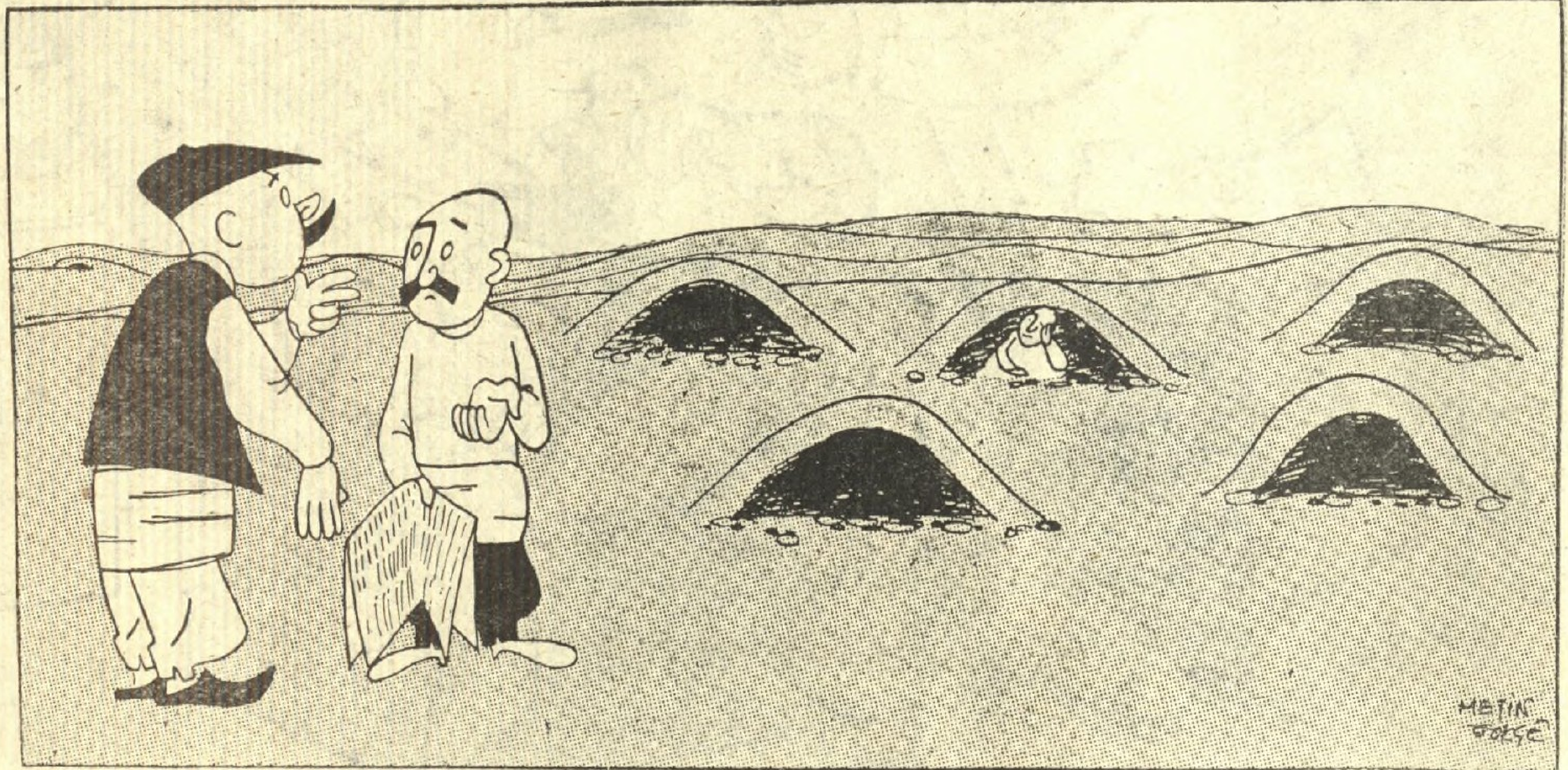
Karagözün oğlu — (**Koşarak içeri girer**) Baba, «İmdad-ı sıhhî» geldi. İhtiyaç var mı?

Karagöz — Seni hınzır seni!

Karagözün oğlu — (**Kapıya seslenerek**) Asayiş yerindeymiş, araba gitsin! (**Karagöze**) Yan hakemleri de savalım mı?

Karagöz — Hepiniz cehennemin dibine gidin!

Karagözün oğlu — Öyle deme baba, Hacivat amcayı yemeğe bırakırsan öğleden sonra bir maç daha olacak gibi!

— Okudun mu? Zelzeleden Egede iki köy yerle bir olmuş!...

Hacivat — Pekâlâ... Karından dayak yemeğe nasıl alıştığını söylüyordun: anlat bakalım?

Karagöz — Ha... ne diyordum! El üstüne şamar, derken, kola çimdik, terliği alıp öfkeyle kovalamalar... Yetişti mi, sırtına birkaç yumruk indirmeler...

Hacivat — (**kis kis gülerek**) Karagözüm, söz aramızda, bu kadarı bizde de oluyor!

Karagöz — Olur! Daha neler olduğunu da Allah bilir ya, neyse!... İşte, bu, böyle muhabbet dairesinde devam edip giderken, gençlik hapı yutar. Araya bir de züğürtlük girdi mi, bu sefer karı kendiliğinden sinirlenir. Geçinmiye gönlün varsa bir aldırış etmez, iki etmez, alışır gidersin !

Hacivat — Ne de tatlı anlatıyorsun, Karagöz. Hani insan neredeyse aile saadeti bundadır, diyeceği geliyor!

Karagöz — Hiç şüphe etme ki, bundadır!

Karagözün karısı — (**Kapıyı vurarak**) Hu, Karagöz, benim kıyafetim içeri girmeğe müsait değil, Al şu tepsiyi! (**Tatlı bir sesle yavaşça**) Mekke fincanındaki köpüklü kahve senin. Öbürünü misafire ver. Sandıkta bir paket yaldızlı Birinci nevi sığara buldum. O, pek içmez ama misafirdir. İlk önce sakız tatlısını vermeği unutma!

Karagöz — (**Yerinden fırlayıp kovalıyarak**) Bak şu edepsizin yediği naneye! (**Karagözün oğlu, sokağa fırlar, çocuklarla birlikte «Dağ başını duman almış!» türküsünü söylemeğe başlarlar.**)

Hacivat — Hepsi iyi ama, Karagözüm, şu mahalledeki kepazeliğe ne demeli?

Karagöz — Ne gibi?

Hacivat — Konu komşunun karından dayak yemeni seyredişine!

Karagöz — Anlayışsızlık etme, Hacivat. Onlar da böylelikle içlerinin zehirini döküp ferahlıyorlar. Bu olmasa kim bilir ne kötü şeyler uydururlardı: Karagöz, gizli âyin mi yapıyor, karısı gece eve adam mı alıyor, neler demezlerdi!

Hacivat — Demek, senin aile politikan bu!

Karagöz — Evet, bizim aile politikası bu! Köroğlu, tek partili şef usulünden vazgeçmiyor vesselâm! Sen, şimdi bunları bırak da, bizim mebusluk işini halledelim!

Hacivat — Önce siyasî fikirlerimizde birleşelim. Hangi doktrini kabul ediyorsun?

Karagöz — Neyi?

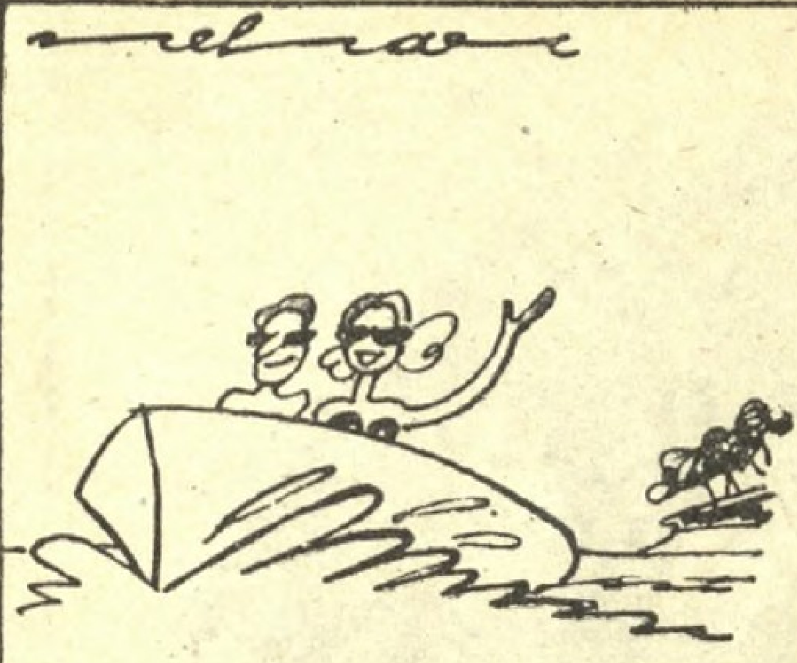
Hacivat — Doktrini!

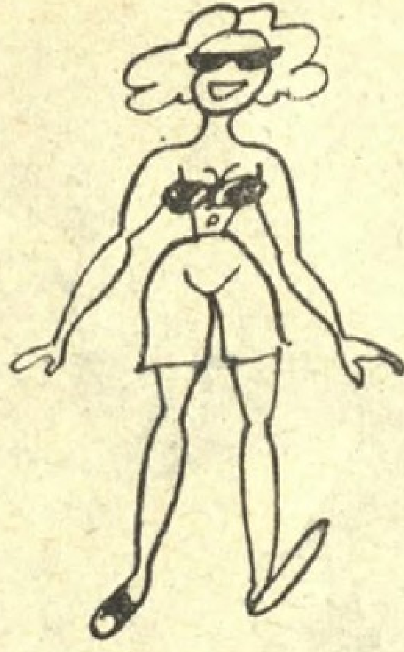
Karagöz — Bizim evde o kullanılmaz!

Hacivat — Anlayamadım!

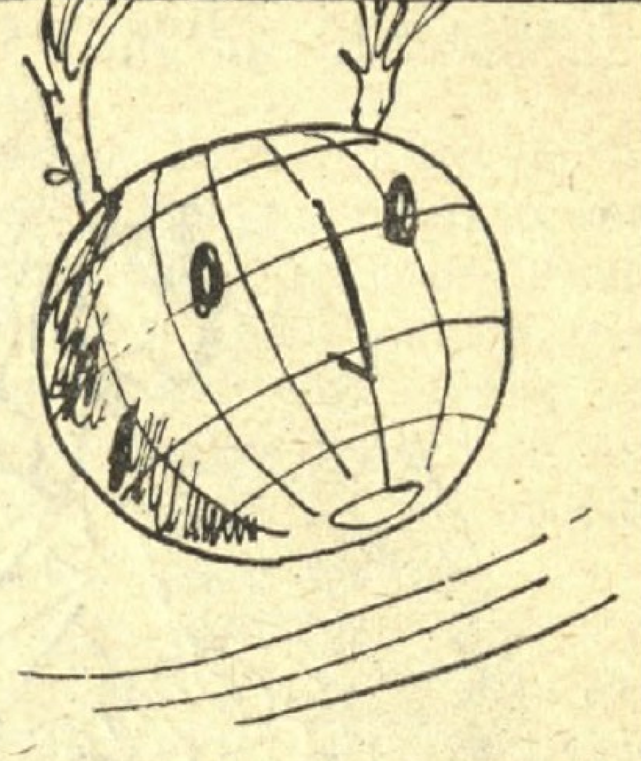
Karagöz — Eskidenberi soğuk

«ÖLÜM YILDÖNÜMÜ DOLAYISİYLE; HAZIMIN RUHUNA!»

LÜKS HAYAT!...

aldık da biraz başımız ağrıdı mı, (Antipirin) kullanırız!

Hacivat — Karagözüm bu ilâç değil!

Karagöz — Nedir öyleyse!

Hacivat — Siyasî akide. Yani, biz aramızda hangi akideyi kabul ediyoruz?

Karagöz — Canım Hacivat, artık bunun üzerinde de konuşmaya mâna var mı? Meydanda işte!. Elbette, Hacı Bekirinkini.. Hem de tarçınlısı benim hoşuma gider! Ulan, mebus mu oluyoruz, yoksa mevlit mi okutacağız? Akideye, şekere ne lüzum var?

Hacivat — Anlatamadım, Kara gözüm. Mebus olanın siyasî bir mezhebi olur, akide dediğim bu!

Karagöz — Şimdi beni dinden imandan çıkartacaksın! Akideyi, mezhebi filân ne karıştırıp duruyorsun, şu mebusluğa gel!

Hacivat — Sinirlenme Karagözüm, sana başka türlü anlatmıya çalışayım: Demokrat miyiz, totaliter mi?

Karagöz — **(Anlamayıp afallaşarak)** Ha?

Hacivat — Demokratız elbet, desesene!

Karagöz — Demokratız elbet!

Hacivat — Lâyık mıyız, dinci mi?

Karagöz — **(Ayni şaşkınlıkla)** Ha?.

Hacivat — Nasıl ha?

Karagöz — Basbayağı ha!

Hacivat — Lâyıkız de!

Karagöz — Lâyıkız!

Hacivat — Devletçi miyiz, liberal mi?

Karagöz — Bana bak! Üstüme yine heyheyler basıyor! Sen bana ahıret suali sormaya başladın? Ulan hani, mebusluk için şehadetname, imtihan filân yoktu?

Hacivat — Yine yok, ama, bunlar bir partiye girmek için lâzım! Hangi partiye girecegiz?

Karagöz — Hangisi çok para verirse!

Hacivat — Parti bize para vermiyecek!

Karagöz — Ya ne olacak?

Hacivat — Biz partiye para vereceğiz!

Karagöz — **(Hiddetle)** Ne? Bu işin de mi sonu fasofiso çıktı? Yine mi biz üste para vereceğiz? **(Bir sille indirir.)**

Hacivat — Of! Vurma Karagöz!

Karagöz — Yine mi biz borçlu çıktık? Yine mi dipsiz kile boş anbar? **(Tekrar vurur.)**

Hacivat — Aman! Yapma Karagöz!

Karagöz — Yine mi beni kandırdın? Seni yalancı, düzenbaz seni! **(Tekrar vurur.)**

Havivat — Ay!... Misafir dövülür mü, bu ne hayâsızlık!

Karagöz — Ulan, seni dövmiyeyim de kimi döveyim? **(Tekrar vurur.)**

Hacivat — Aman!.. İmdat!...

Karagöz — Senin uğrunda yediğim bunca dayağın acısını kimden çıkarayım? **(Tekrar vurur.)**

Hacivat — Of!... Can kurtaran yok mu?

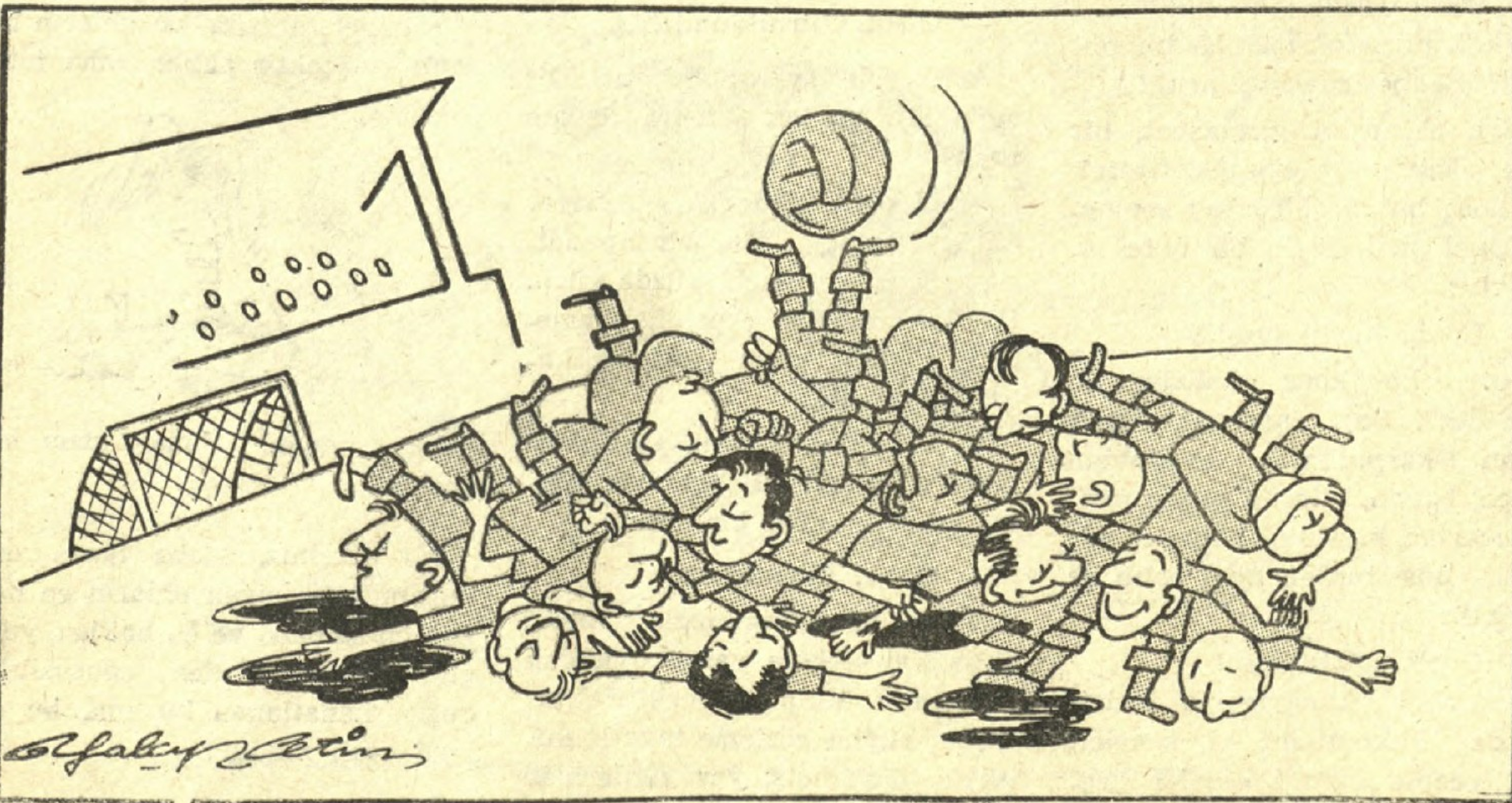
Karagözün oğlu — **(Kapıyı açıp kavgayı gördükten sonra pencereden bağırır.)** Tam ekiple bizim eve, marş, marş!

Hacivat — Eyvah, rezil oluyorum!

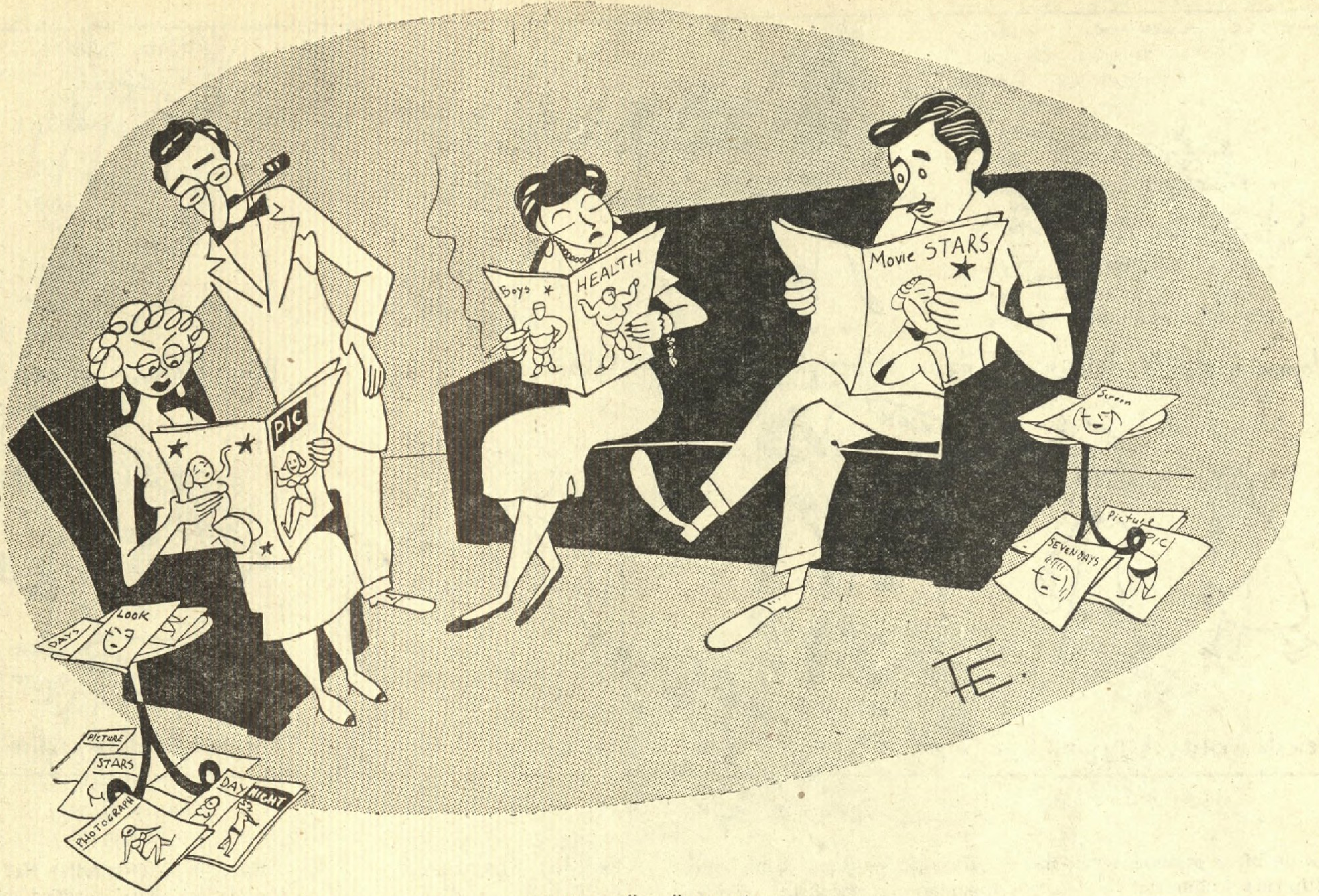
Karagöz — **(Tekrar vurarak)** Ol! Ortak değil miyiz? Ben oldum ya, sen de ol !

Karagözün oğlu — **(Dışardakilere)** Kong vurun! Ağır siklet Karagözle, tüy siklet Hacivat Çelebi arasında yeni maç başladı!

— Dokuzuncu kısmın sonu —

KARMA TAKIMI...

OKUMA DÜŞKÜNLERİ!......

Oooh, Kurtuldum!..

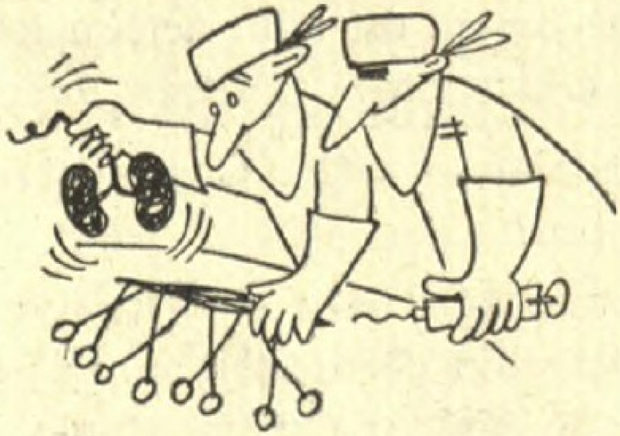
Anne, doğum sancılariyle kıvranarak yavrusunu dünyaya getirdikten sonra, ter damlaları içinde, gözünü açınca, sevinçle uzun bir oooh çeker:

— Ooooh, kurtuldum!

Dokuz ay on gün, ana karnında hapis yatan çocuk ne söyler acaba?.. Onun da kelimesiz bir sesle viyaklayışları, belki de ayni cümledir:

— Ooooh, kurtuldum!

Çocuk bir yaşını tamamlar. Me-

meden kesilir, kundaktan çıkar. Onun adına, anası sevincini ilân eder:

— Ooooh, kurtuldum!

Bir gün, bakarsınız küçük sıralamaya başlamış. Derken, bu sendelemeler yürüyüş olmuş. Küçük serpmiş, büyümüş ve sünnet olma yaşına gelmiş... Evde bir hazırlık, bir telâş... Hokkabaz şakaları, saz sesleri, çalgılar, türküler ve bunların arasında kaybolan acı bir çığlık...

— Oooh, kurtuldum!

Artık mektep hayatı başlamıştır: Defterler, kalemler, kitaplar.. Derken cetveller, pergeller, gönyeler, harita kâğıtları, sulu boyalar, fırça takımları... İlk okul biter, ayni oooh... Orta okul biter, ayni oooh... Lise biter, ayni oooh... Nihayet Üniversite biter, hepsinden uzun bir ooooooh:

— Ooooooooh, kurtuldum!

Erkek misiniz? İş... Kadın mısınız? Eş peşindesiniz artık!

Biri, ekmeğini kazanacak bir kapı, öbürü ekmeğini getirecek bir koca bulunca, gözleri sevinçten pırıl pırıl, derin bir nefes alacaktır:

— Oooh, kurtuldum!

Gece, karı-koca balodan mı döndüler?. Bay, nasırına vuran ruğan iskarpinlerini ayağından atınca; bayan, etlerini pençe pençe kızartan korsesini belinden sökünce, ikisi birden ayni oohu çekecektir:

— Oooh, kurtuldum!

Göz açıp kapayıncıya kadar, bir de bakmışsınız ki, seneler, genç seneler, güzel seneler geçmiş... Bir gece, sabaha kadar sizi uyutmıyan diş ağrısından sonra, ertesi gün malûm koltuktasınız. Doktor, klâsik bir mahzunlukla kaşlarını kaldırıp mırıldanacaktır:

— Çıkarmaktan başka çare yok...

Biraz sonra, kerpeten, çene kemiğinizden üç köklü bir dişi sökerken, siz, kanlı salyalara karışan kelimelerle yine sevineceksiniz:

— Oooh, kurtuldum!

Artık, bu bir başlangıçtır. Dişçinin siftahından sonra devam eder:

— Nesıl?... Şurası?.. Ağrıyor mı?... Tamam... Bu, bir apandisit krizidir efendim.. yüzde yüz... Hiç korkmayın... Apandisit ameliyatı, şimdi tırnak kesmek kadar kolaylaştı...

Ve arkadan, başınız yastıklara gömülü, hastahane kokuları içinde, uzun ve aptal bir ooooh:

— Oooh, kurtuldum!

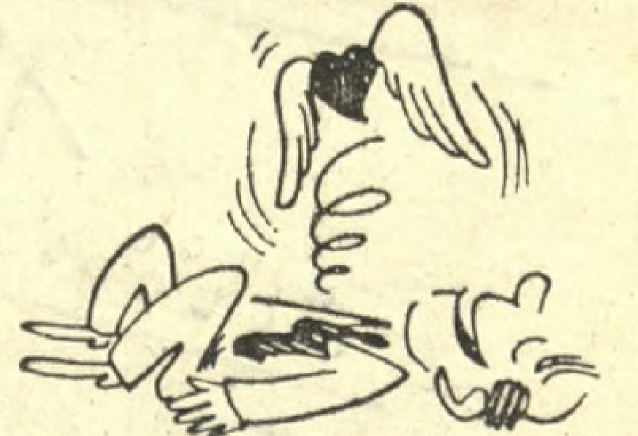
Hayır, kurtulmadınız!.. Bunu, biraz sonra, gece yarısı uykudan kalkmalar takip edecektir: Yarı aralık, rüyalı gözlerle tuvalet duvarına dayanmış, yaz günlerinde Terkos musluğu gibi, böbreklerinizin ifrazatını damla damla süzeceksiniz: Prostat!...

Daha sonra, mide, böbrek... Ve sanki bütün bir ömür boyu para kesesinden çektikleriniz yetmiyormuş gibi, en sonunda bir de safra kesesi!...

Bunlar da birer birer açılacak, temizlenecek, çıkacak ve siz, hepsinin arkasından ayni güfteyi, ayni beste ile tekrarlıyacaksınız:

— Ooooh kurtuldum!,

Nihayet bir gün, bu ohların bir sonu gelecektir artık: Daha tatlı,

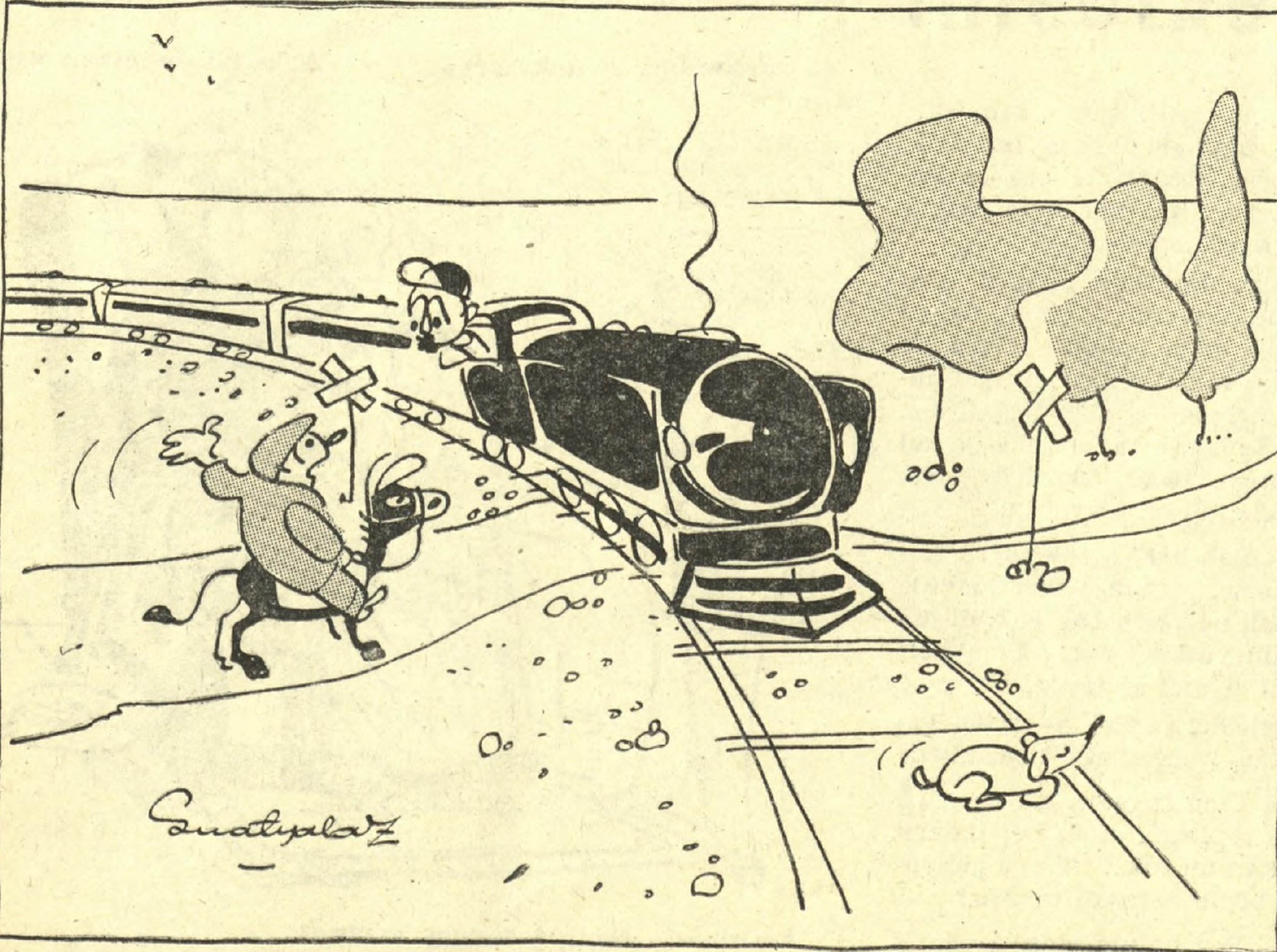
daha candan, daha uzun bir oooooh!.

Ne dersiniz, acaba tâaaa ana karnında başlayan ohların en halisi, en sahicisi ve en haklısı, yorgun göğüslerimizden sonsuzluğa doğru kanatlanan bu son, bu ebedî oooh mudur?

ÇİMDİK

— Otellerin, lokantaların, berberlerin temizliğini her gün kontrol ediyorum...
— Demek caddelerin kontroluna onun için vakit kalmıyor!...

Köylü — Ankaraya mı? Şöyle daha kestirme değil mi?..

İSTANBUL NOTLARI:

Gazetecilik profesörü!

Profesör Kneth Olson'un İstanbulda birkaç konferans verdiğini elbette duydunuz. Üstad, Amerikalıdır. Orada umum enstitüler müdürüdür. Mesleği en ince noktalarına kadar bilir. Bu sebeple kendisini özel surette görmek istedim. Bana:

— Bir gazetecinin gizli işi olmamalıdır, herşeyi açıkça söylemelidir! diye ders vermekle söze başladıysa da çanına çabucak ot tıkadım hazretin:

— Öyleyse siz neden her şeyi oduğu gibi söyemediniz?

— Ben başka. Ben burada aşağı yukarı siyasî bir temsilci gibiyim. Sadece gazeteci değilim ki. Binaenaleyh politikanın icab ettirdiği şekilde konuşurum.

— Bizim basını nasıl buldunuz?

— Harika... İşittiğime göre, baskı sayısı azaldıkça kârı çoğalan gazeteleriniz bile varmış!... Sonra sizin muhabirleriniz de hârika. Bizim Amerikada bir röporter, bir aylık avans almadıkça şuradan şuraya kımıldamaz. Sizinkiler boğazı tokluğuna çalışabiliyor. Doğrusu burada patron olmağı tercih ederim!

— Meslek hayatınızın en inanılmaz vakasını anlatır mısınız?

— Hayhay. İstanbula gelişim işte.

— Ne münasebet?

— Tabii. Benim burada konferans vermeme hiç de lüzum yokmuş meğer. Sizinkiler mesleğin bütün inceliklerini biliyorlar. İlân yüzünden geçinenlerden tutun da, uydurma bir radyo haberiyle ikinci baskı yapıp yevmiyeyi doğrultanlara kadar hepsi var. Ben ne öğretebilirdim bu üstadlara?

— Ya mecmuacılığımız?..

— O, harika da değil, âdeta mucize: Baksanıza dört radyo san'atkâriyle dört radyo mecmuası çıkarıyorsunuz!

Bu lâfa akan sular durduğu için soluğu kapıda aldım.

BOŞANMA ANKETİ

Yeni kanun boşanmaları kolaylaştırıyor ya... Bu meselede vatandaşın fikrini almak istedim. İstanbul hemşehrileri bahis konusu olunca tabiî ilk akla gelen 0001 numaralısıydı: Yani kazazede valimiz... Kendisini acele bir saklambaç oyunundan sonra bizzat devlethanesinde kıstırdım:

— Boşanmaların kolaylaştırılması hakkında ne düşünüyorsunuz? dedim. Üstad güldü:

— Son kaza bende akıl fikir bırakmadı, onun için bir şey düşünemiyorum... dedi.

Oradan çıkınca ilk rastladığım bereli, tesbihli, sakallı birine sordum:

— Sizce boşanmalar kolaylaşmalı mıdır? ⟶

Abdülkadir Geylâni halifelerinden Süleyman Ceylâni olduğunu söyliyen adam:

— Lâ vallah, dedi, bil'akis evlenmeler kolaylaşmalı ki dörde kadar niyyet edebilelim!

Avukat İrfan Emin, sualimi endişeyle karşıladı:

— Boşanmaların kolaylaştırıl masını meslek bakımından çok zararlı görmekteyim: Öyle iki celsede boş olan dâvalılar bizim de kesemizi boş bırakacak galiba...

Karısından ayrılmak üzere mahkemede olan bir dâvacı, haberi benden işitmiş olacak ki, boynuma sarıldı:

— Allah razı olsun bu kanunu yapanlardan... Herhalde benim gibi, kadın elinden canları yanmıştır... Vallâhi benim yerimde olsalar, evlenmeyi menneden kanunlar yaparlardı!...

Müzmin evlilerden bir zat (isminin neşrini korkusundan istemedi):

— İçten içe sevindim tabii, cevabını verdi, lâkin kim cesaret edip de beni karımdan ayırabilecek dersiniz?

Şair Âsaf Hâlet Çelebi'ye Köprü üstünde, iki tarafında ikişer genç kızla rastladım:

— Haberim var, dedi, nikâhlanmaya gidiyorum. Dört tanesini birden alacacağım...

— Birden alamazsın Âsafçığım, dedim, bu kanun taaddüdü zevcat hakkında değil, boşanmalar hakkında...

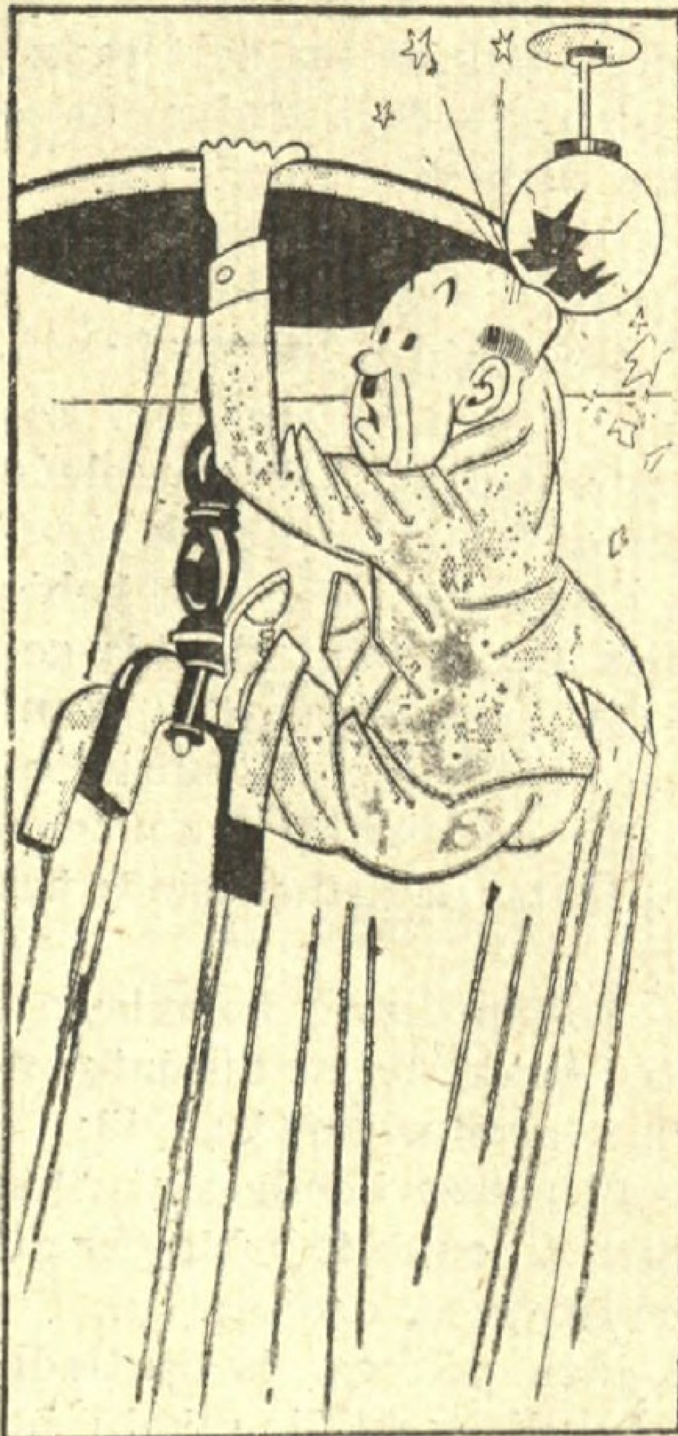
— Vaziyette değişen birşey yok ki, diye güldü, ben de birer birer alır, birer birer boşarım. Ah, o ne zevktir bilsen...

— Hangisi ne zevktir?

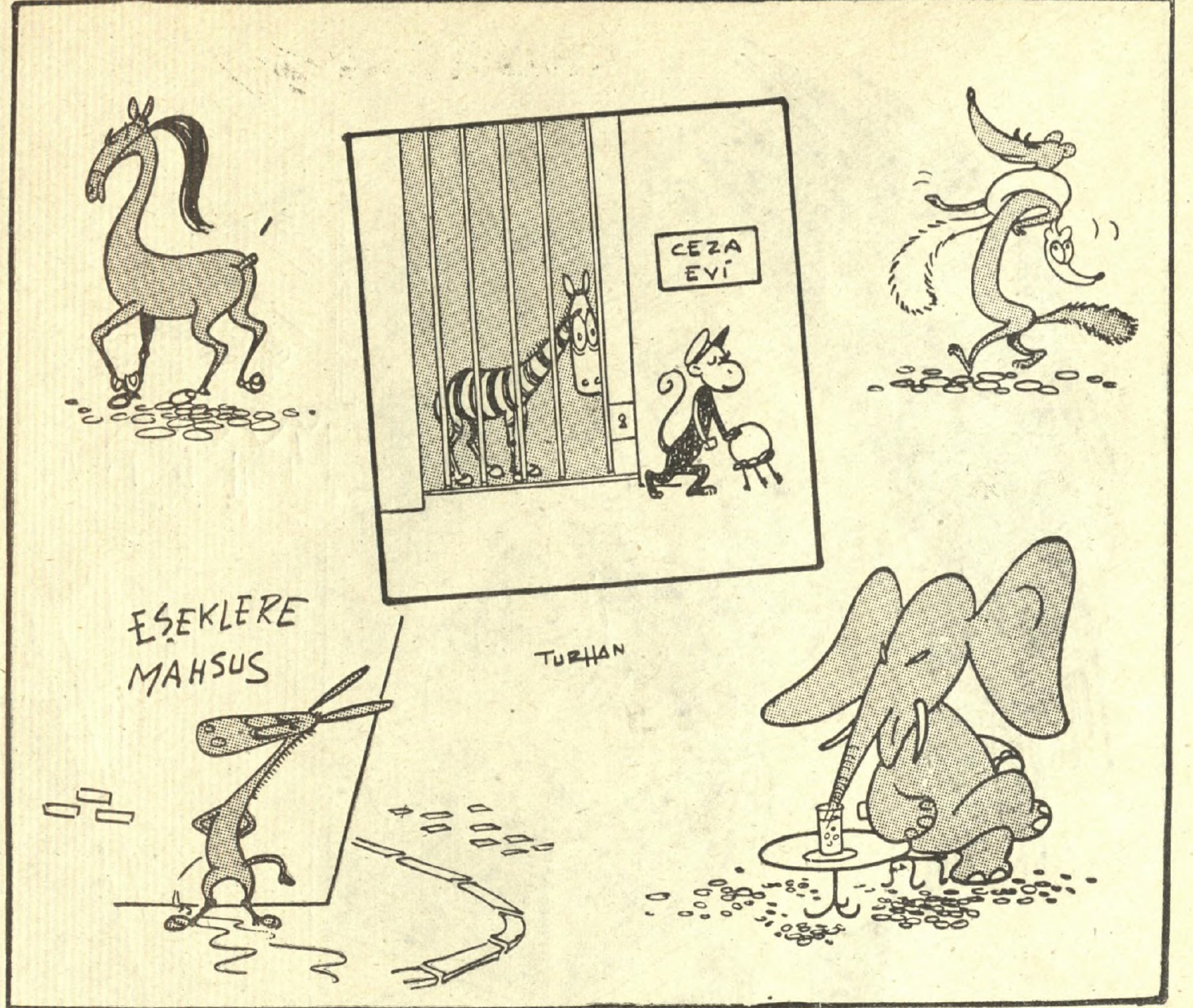
— Boşanmak ayol!...

Ve köpükler saçarak bir şiir boşanmaya başladı. Hemen rotayı değiştirdim.

—İSTANBUL MUHABİRİ —

İspritizma meraklısı bay gelen ruha: «Karım beni aldatıyorsa masa kımıldasın! demişti!..

İNSANLARI TAKLİT ETSELERDİ!...

Beklesin!

İzmarit Ali, karıya bitmişti.

— Ulan şundaki gözlere bak, diyordu, dudaklara bak şu karıda be... Ye beni diye barbar bağırıyor...

Salamura, onun bu afili sözlerine boşverdi. O şimdi, öğleyi geçtiği halde hâlâ bir lokma girmemiş midesinin sancılarını nasıl dindireceğini düşünüyordu. Kemerde başka delik de kalmamıştı. Lâkin İzmarit, gevezelikte devam ediyordu:

— Bak bak, tavuk göğsü, kadınbudu, yiyeceğe dair kadınla ilişikli ne varsa bak bak, düşün düşün yutkun, dur... Ulan karı değil ziyafet sofrası!...

Salamura artık yavaştan yavaştan içerilemeğe başlamıştı:

— Ulan hergele, tut çeneni... diye söylendi, senin boş lâflarına karnım tok... Nereye gidiyoruz böyle başımızı almışız?

— Sen oldum olasıya enayisin Salamura... Bende öyle karı kısmına gönül kaptıracak enayi suratı var mı ulan? Sana âlâdan âlâ bir yemek ziyafeti çekmek için düştüm bunun peşine...

— Yoksa açlık zihnine mi dokundu, dürzü?

— Ne münasebet ulan, aklım başımda çok şükür...

— Böyle karılardan senin giba serseri alayına ekmek çıkar mı sanıyorsun?

— Görürsün çıkıp çıkmıyacağını... Sen yalnız dayağı göze al...

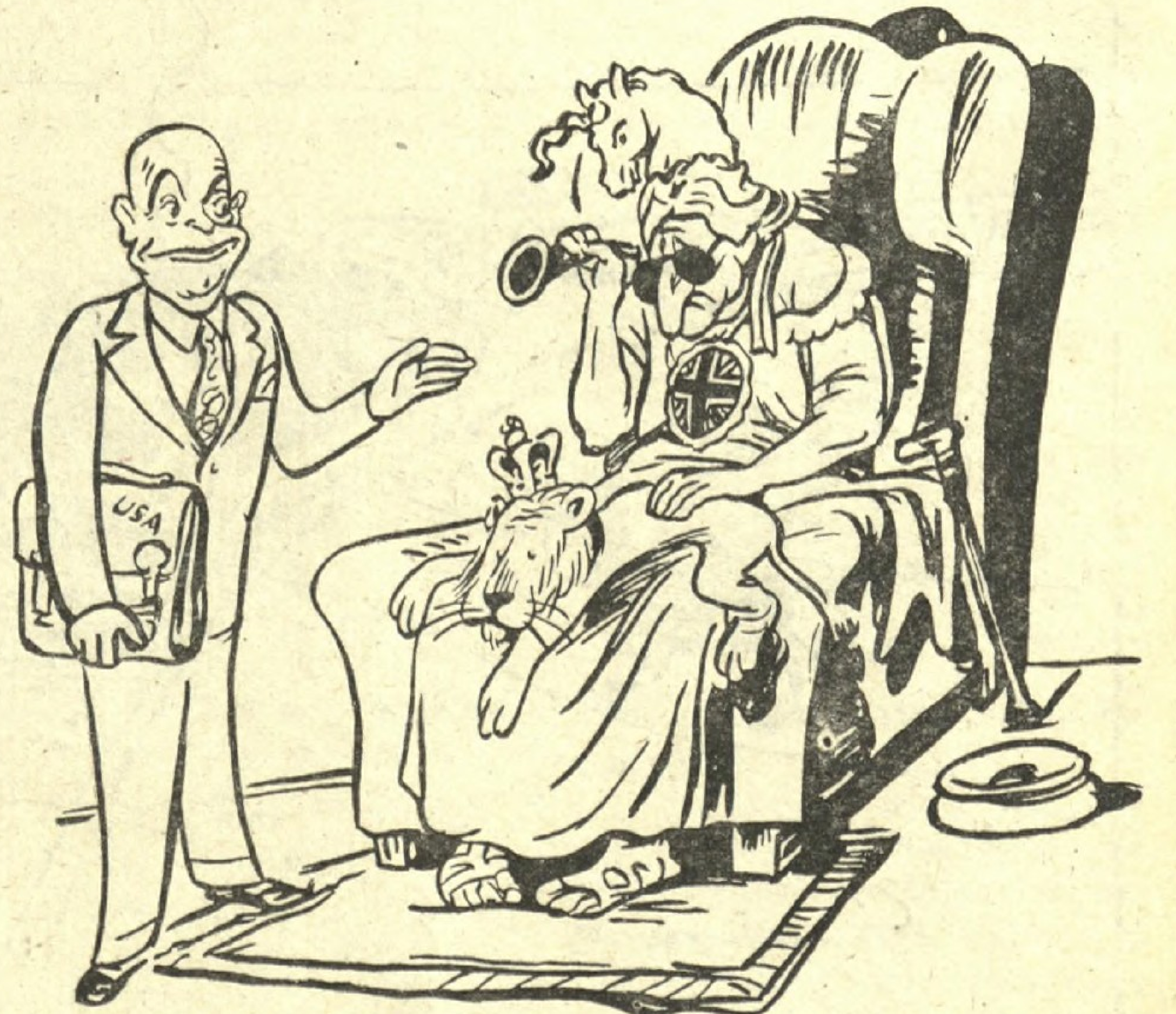
— Aç karnına mı tok karnına mı?

— Aç karnına... Ki yemeği daha âfiyetle yiyesin...

Salamura, İzmaritin matrak geçtiğini sanıyordu önce. Sonra baktı ki herif ciddi ciddi bu işe el koymuş. Boynunu büktü, her şeye razı oldu. Bunun üzerine İzmaritle bir yan sokağa saptılar. Ne konuştukları belli olmadı ama, az sonra Salamura tek başına, bir başka sokaktan caddeye çıktı, kadının karşısına dikildi:

— Abla, biz de insanız yani...

— ...

Amerika — Nasılsın dostum, nasılsın?..

İngiltere — Ben mi?. Çok ihtiyarladım, neşemi, sıhhatimi, Hindistanı, Mısırı, İranı kaybettim!...

— Çok beklettim mi sevgilim?...

— Medet Allah... Ulan amma da yaratmış ha...

Külhanbeyinin takdir ettiği kadar vardı. Boylu boslu, etine dolgun bir genç kadındı bu. Gür, plâitne saçları omuzuna dökülüyor, hayretle açılmış iri siyah gözleri bu saçlarla hoş bir tezat yapıyordu. Dudakları kalın, etli, boyalı ve az evvel öpülmüş sanılacak kadar kabarıktı. Sırtındaki tay, vücuduna öyle otur muştu ki, en küçük yuvarlak çizgiler bile sert köşeler halinde beliriyordu. Serseriyi karşısında görünce yay gibi dikildi. Hemen yandan geçmek istedi. Lâkin Salamura oralı değildi. Hemen manevra yaparak güzel kadını karşıladı. Ozaman, ilk defa olarak dünyanın en âhenkli hiddeti duyuldu:

— Deli misin? Ne istiyorsun benden?

— Ablacığım, deli değilim ama, bu gidişle yakındır. Senden ne istiyeceğim ben? Herkese şapır şupur, bize yarabbi şükür olur mu ya? Ben seni tanırım. Elimde öyle resimler var ki, bir tanesini bir adrese yollasam atom gibi yerinde yeller eser...

— A a a... delinin zoruna bak. Beni kendi seviyesinde görüyor. Çekil yolumdan bakayım, geçeceğim...

— Geç hanım abla, ama elimden kurtuldun sanma...

— Ne demek? neler saçmalıyorsun? Şantajcı mısın?

— Hayır ablacığım, ben namuslu adamım, manitacıyım...

— Ben öyle şey bilmem. Hem sende manifaturacı hali yok ki...

— Benden sana ne abla... Sen şimdi geliyor musun benimle, gelmiyor musun, ondan haber ver...

Kadın etrafına bakındı. Aksi gibi sade birkaç otomobil geçiyordu yoldan. Hiçbir polis, hattâ yolcu bile yoktu. Birdenbire çığlığı bastı:

— Bu kadarı rezalet artık... Yetişin... Tecavüz ediyorlar!...

Bu edebî feryada, Allahtan bir yetişen oldu. Derhal bir kapıdan fırlamış gibi bir genç adam, onlara doğru koştu. Haline bakılırsa pek güvenilecek kimse denemezdi ama, birdenbire:

— Ne var hanımefendi, siz mi bağırdınız? diye sordu. Kadın:

— Evet, rica ederim bana bir polis bulun. Bu deli serseri beni tehdit ediyor...

— Kim, bu uyuz mu?

demesiyle genç adamın, zavallı Salamura'nın üstüne yürümesi bir oldu. Herifi yakasından sarıldığı gibi, daha kendini korumasına bile vakit bırakmadan, alaşağı etti. Bastı tokadı, bastı yumruğu. Lâkin Salamura pabuçun bahalı olduğunu anlayınca bir punduna getirip onun elinden kurtuldu. Tabana kuvvet kaçtı...

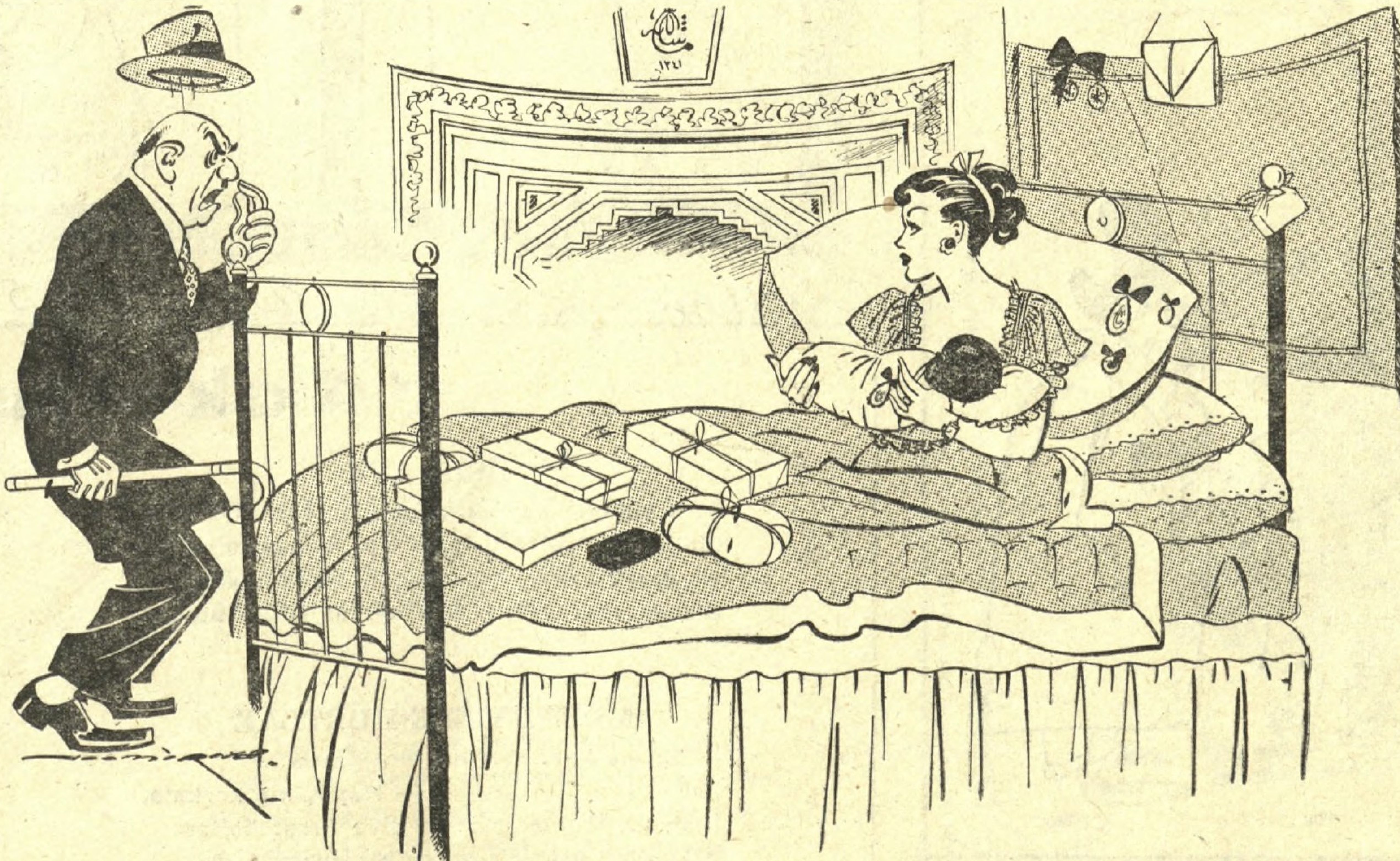
Salamura o hızla Kasımpaşaya kadar indi. Bir taraftan üstünü başını silkeliyor, bir taraftan küfrediyordu. Nihayet akşama doğru Saloz İbrahim sökün etti:

— İzmariti gördüm, az beklesin diyor...

Salamura bekledi. İzmarit ancak gece yarısına doğru Acemin kahvesinde onu buldu:

— Ulan afedersin, seni çok beklettim! dedi. Halinde bir fevkalâdelik vardı: Ben bu numarayı vaktiyle bir sevda romanında okudumdu. Mubarek her seferinde de tutuyor galiba. Karı mükemmel yuttu dalavereyi. İlle velâkin, sen dayağı yiyip kaçınca, ben beş on kuruş ikramiye umuyordum. Meğer iş tam romandaki gibi olmadı mı? Karı bizi aldı evine götürdü. Meğer ne kahramanmışım ben... Ne gözü pek adammışım. Benim gibi namuslu vatandaşlar olmasaymış... Hem de kuvvetime bayılmış. Sahiden güçlü kuvvetli olmadığımı denemek istedi. İsbat ettik. Lâkin vakit de epey gecikmişti. Sen söyle şimdi Salamuracığım... Bana karşı bukadar kibarca davranan, kendisini bir sokak serserisinden kurtardım diye yatak odasına alan kadından ben nasıl para istiyeyim? Borcum olsun, öderim. Ama, erkekliğe yediremedim. Malûm ya, her şeyin bir raconu var ağabey. Sen, ne de olsa yabancı sayılmazsın. Sözüm söz. Biraz bekleyiver...

HİKÂYECİ

— Bu ne? Bu yüz karası ne?.
— Aldırma... Senin karaborsacı olduğunu bilmiyen yok!..

O da bir şey mi?

Amerikada amelelik yapıp gelen biri anlatıyordu:

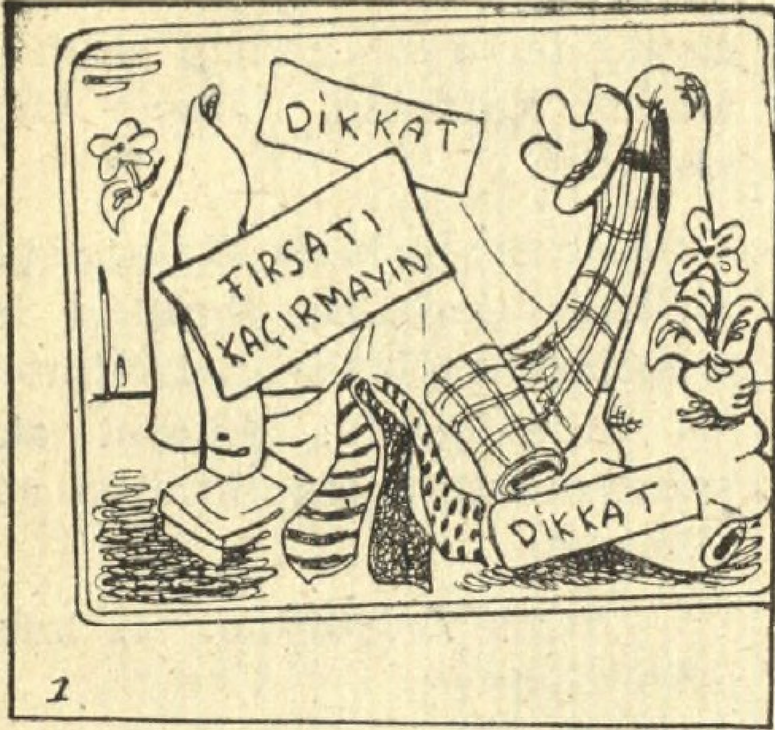
— Bir gün beni bir hastahaneye götürdüler, orada bir makine gördüm. Olur şey değil... İnsanın yalan söylediği ni gözünden anlıyor.

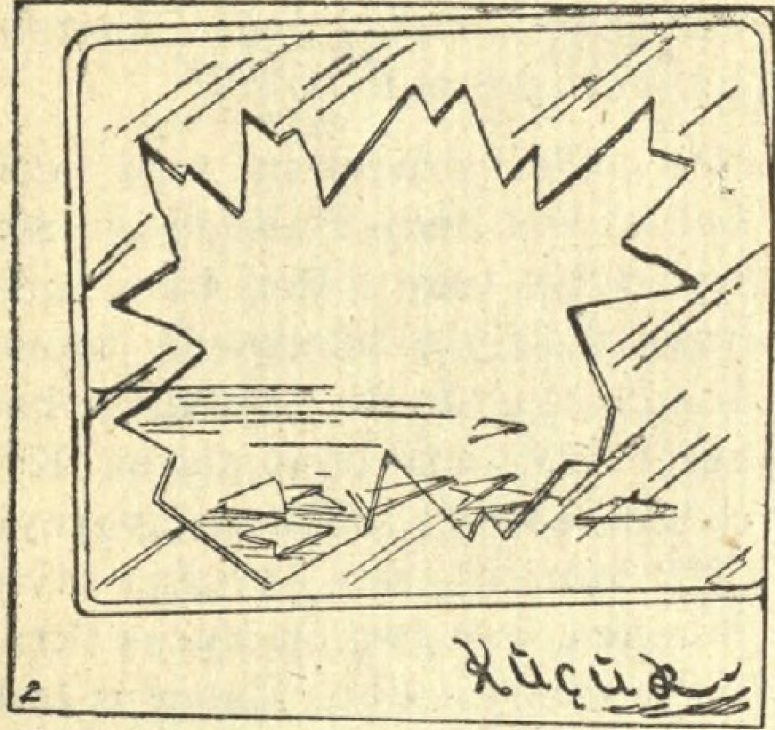
Bunu dinliyenlerden biri güldü.

— O bir şey mi?

— Ne... Sen ömründe böyle bir şey gördün mü?

— Görmek te söz mü yahu... O hususta benim karı senin makine ye taş çıkartmazsa adam değilim!.

YAZISIZ!..

TAVSİYE

Şehir Tiyatrosunun genç ve pek, ama pek sevimli artistlerinden Hümaşah Berkan, sırdaşı Gönül Ülkü'ye dert yanıyordu:

— Sorma Gönülcüğüm... Kimyagere gittim, tahlil ettir dedi. Röntgene gittim, röntgen çektirmeli dedi. Operatöre gittim, ameliyat dedi. Bir de kendimi dişçiye göstereyim dedim, o da çekmeli demez mi? Ne yapayım, şaşırdım...

Gönül Ülkü, dişçinin tavsiyesine iştirak etti :

— Dişçinin hakkı var. Madem ki ellerine düştün, çekmeli!

MEZE

Meyhanede demleniyorlardı. Sarhoşun biri, yanındakine:

— Ulan, dedi, kibar olamadık gitti... Bak hâlâ yumruk mezesiyle içiyoruz.

Arkadaşı boş verdi:

— Meraklanma sen, onlar da yumruk mezesiyle içerler ama, mezeyi evde yerler!

YARIŞ

Delikanlı çapkındı. Kadına:

— İnanın bana, diyordu, tanıdığım en güzel kadın sizziniz...

— Haydi haydi, dedi kadın, siz öyle düşünmeseniz bile öyle söylersiniz...

— Hayır. Ama öyle söylemesem bile siz öyle düşünmez misiniz?

BAKAMAMIŞ

Doktor, muayene için gelen kadının şöyle bir yarım saat kadar, makine gibi konuşmasına Eyyüb sabriyle tahammül edip dinledikten sonra:

— Kat'î surette istirahat etmeniz lâzım! dedi.

— Ama dilime bile bakmadınız.

— Bir istirahat anını yakalıyabilirsem, emin olun bakarım hanımefendi!...

HAKLI ENDİŞE

Yeni evlenmişlerdi. Basın balosuna gideceklerdi. Karısı:

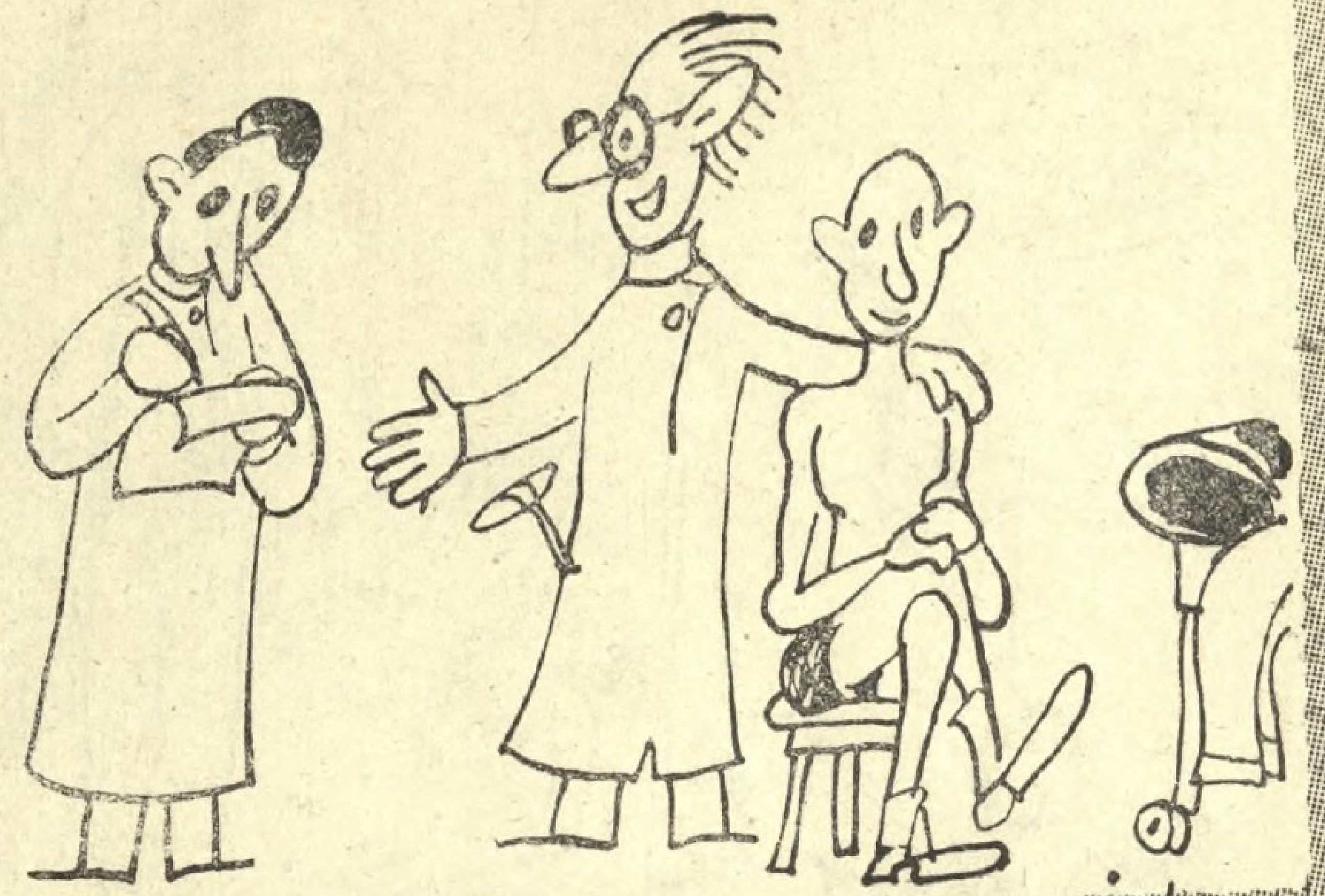
— Ah, dedi, öyle güzel bir elbise istiyorum ki, herkesin parmağı ağzında kalsın...

Adam telâşlandı:

— Sakın ha... dedi, sonra herkes beni seninle paran için evlendim zanneder!

— İkinci baskı!..
— Gene, meşhurlardan biri muvakkaten öldü galiba!...

Ziy

Akbaba, s.55, c.3, 2 Nisan 1953
s.10

Takvimde

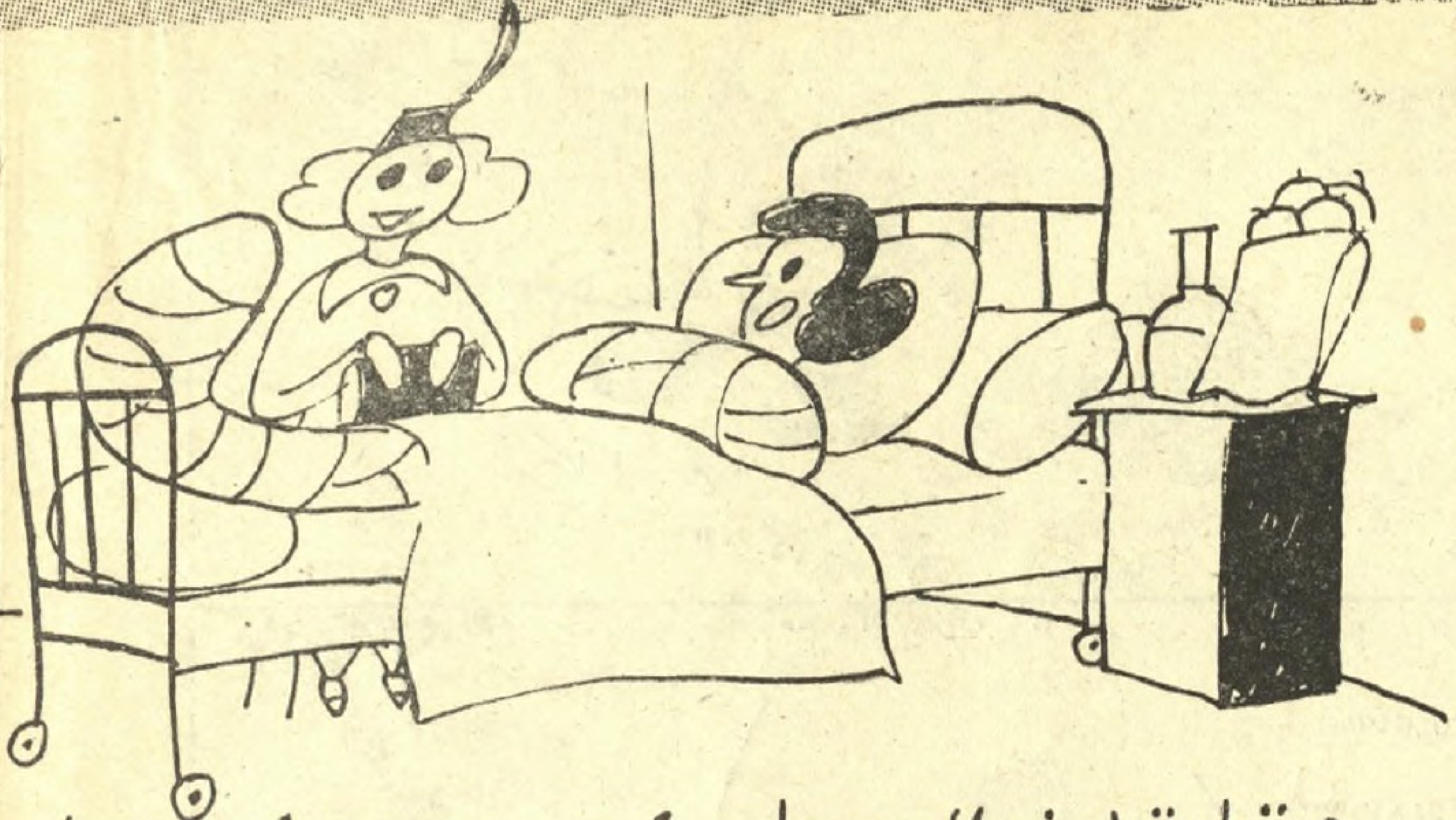
ÂŞIK AYI

Âşık oldum, diyerek, aşka kapıldım diyerek;
Öldürüp gül gibi bir genç kızı mahpeste yatan!
Ne desek bizden utanmazsın, eminim amma,
Git, şu Hakkâri'ye, âşık ayıdan olsun utan!

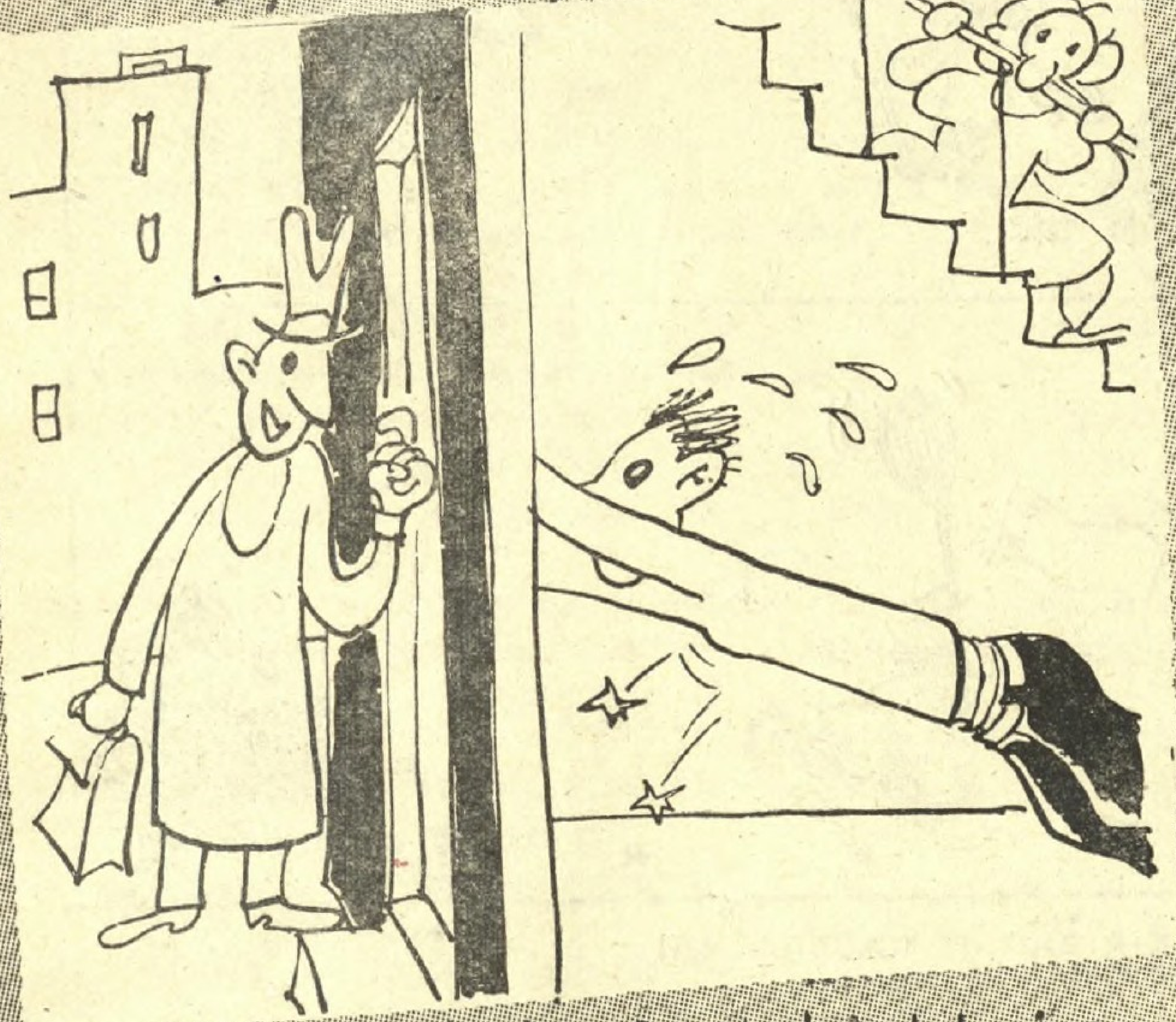
★

MUHTEKİRLE KURTLAR

— Bu ne kar? Kurtlar iner şehre!...
— Hayır, hiç korkma,
İnemez! Muhtekir insin diye fırsat kollar:
Alimallah getiririr onları bir puntuna da,
Şehre kürküyle inen kurtları kürksüz yollar!

...aretçi — Aman geçmiş olsun: Yeni kürküne birşey olmadı ya!..

— Vallahi zelzele felâketzedelerine yardım istemeğe gelmedim!..

...ermenant!..

Akbaba, s.55, 43, 2 Nisan 1953 s.11

...n Yapraklar

METHİYE

Her zaman farzederim, üstadım,
İlm-ü irfan dolu bir hazne seni!
İsterim medhini... Lâkin heyhat,
Sokamam, çaresi yok,, vezne seni!

VEREM KONGRESİ

Dağılıp gitti Verem Derneğinin kongresi,
Duymadık hastaların hayrına bir tek kelime!
Karşılık, bağırış, kavga, döğüş, jandarma...
Derneğin benzedi toplantısı millî filime!

Orhan Seyfi ORHON

FARK

Tanınmış hanımlarımızdan biri evlenmişti. Sosyete mensupları arasında günün hâdisesini teşkil eden bu mesele hakkında, kendisini ilk gördükleri gün, arkadaşları izahat istediler:

— Evlilik nasıl? Eskisinden farkı ne?

— Pek fark yok, dedi, yeni evli eskiden gece yarısı evine gitse diye düşünürdüm, şimdi gece yarısı evine gelse diye düşünüyorum...

NİÇİN!

Oğlu sordu:

— Baba, dikkat ediyorum, kadınlar erkeklerden çok alış verişte... Niçin dersin?

Babası izah etti:

— Çünkü bir erkek ancak ihtiyacı olursa bir şey alır. Halbuki kadınlar kocası al derse alır, alma derse yine alır. Başkasında var diye alır, başkasında eşi yok diye alır, kendisi ilk defa gördüyse, moda olacak diye alır... Bu kadar sebep yetmez mi?

ÂLİCENAP

— Dün bir kadın benden para istedi. Vermedim. Vermediğim için de bütün gece uyumadım. Sesi hep kulağımda çınladı durdu.

— İyi kalpli bir adamsın da ondan! Kimdi para istiyen kadın?

— Kim olacak? Karım! Bütün gece söylendi durdu!..

NE ÇARE Kİ

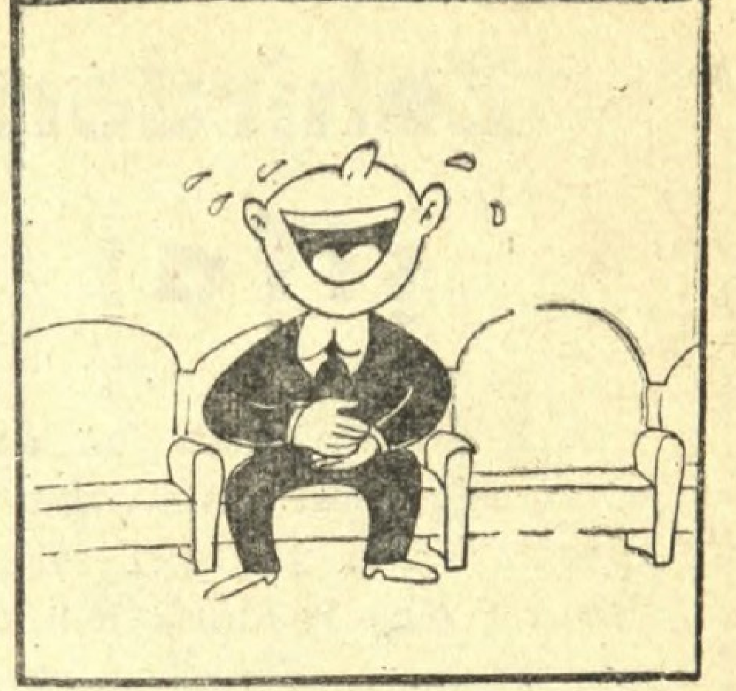
— Fena halde dişim ağrıyor.

— Neden çektirmiyorsun?

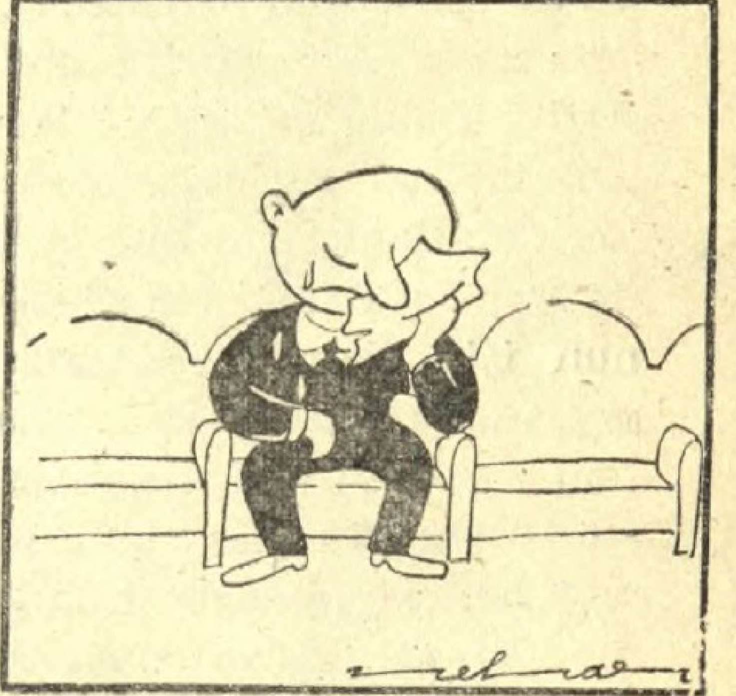
— Korkuyorum!

— Amma da yaptın yahu... Benim dişim ağrısaydı hemen çektirip kurtulurdum...

— Senin dişin ağrısaydı ben de çaktirirdim, ama ne çare ki ağrıyan benim dişim!

Dram seyircisi!..

Komedi seyircisi!..

SAF KIZ

Bayan Mevhibe, bir tanecik kızı Dilrübanın üzerine titrer, onu her fenalıktan uzak tutmak için geceli gündüzlü takayyüdatta bulunur bir annedir.

Geçenlerde, evlerine amcaların oğlu Nezih misafir gelmişti. Bayan Mevhibe, Dilrüba ile bu gencin arasında bir münasebet sezdi. Delikanlı gidince, kızını bir kenara çekip:

— Nezih seni pek yakından sıkıştırıyordu, dedi.

— Hayır, anneciğim!

— Lâkin, seni öpmek istediğini gözümle gördüm.

— Yok!. Onun haddine mi düşmüş?. Yanımda alık alık duruyordu da ben teşvik ettim.

— Vah, vah! Sağlık da müzelik oldu desene!..

Zehirden şifa!

Arif Hakkı, resmi bir dairede memurdu. İsmi lâzım değil, o dairenin. Çünkü, aşırı milliyetçi bir zat olan müdürü, aslında iyi bir adamdır. Şimdi anlatacağım hikâye yüzünden başına tatsız şeyler gelmesini istemem. Bana, anlatırken Arif Hakkı and verdirdi. Yalan söylemiş olacağına, pek ihtimal vermem. Zira Moskof düşmanlığı, bizim cemiyetimiz için pek tabiî bir şeydir. Bunun için, daire müdürü, daha doğrusu Umum müdür, hareketinden dolayı hiç kimsenin naza rında küçülmiyecektir. Bilâkis, onu herkes takdirle karşılamalıdır. Şu var ki, ortadaki affedilmiyecek hata, insan oğlunun zayıf taraflarını kendi lehine kötüye kullanmak mel'anetini gösteren Arif Hakkı gibi gözü açık zamane delikanlılarında bulunuyor...

Neyse, bu kadar sabunlama yeter; biz gelelim şimdi asıl traşa...

Arif Hakkı bir dairede memur du ama, sade onunla kalsa iyi... Âşıktı da. İnsan değil mi, diyeceksiniz... Âşık olmaya hakkı yok mu? diyeceksiniz. Tabiî ucuz demagojiyi tercih eden herkes gibi, sizin de hakkınız var. Evet, o da Allahın kulu... Üstelik, yakışıklı da. E, âşık da olur, ma'şuk da... Kim ne karışabilir? Lâkin, Arif Hakkı, aşkla vazifeyi birbirine karıştırmak gibi küçük bir gaflet gösteriyordu. Onun bu gafletine karşı mümkün olduğu kadar gözlerini dört açan umum müdür beydi. Şimdi anlıyorsunuz ya, neden Arif Hakkı, umum müdürünü kıskıvrak yakalamak ve kendi lehine davranmağa mecbur etmek için fırsat kollar?

Geçen hafta, sevdiği kadını (bu zamanda kız sevgili oldukça seyrek bulunuyor) görür görmez:

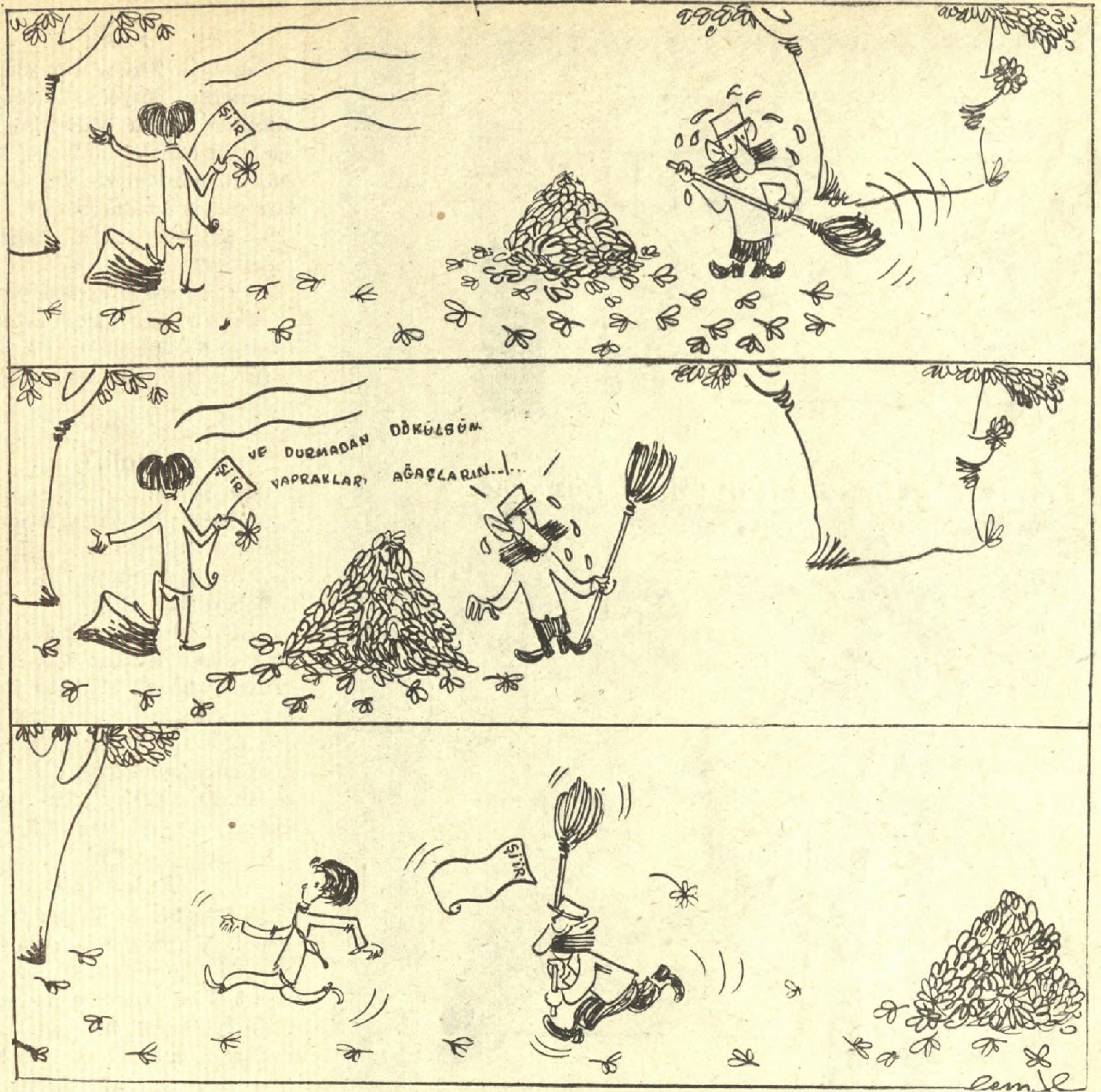
— Hazır ol şekerim, dedi, son ajans haberlerine göre hafta sonunu burada geçirebileceğiz. Çün kü niyetim, bizim umum müdür den üç gün kadar izin almak...

Sevdiği kadın, Neclâ (hep de ayni isim kalemime dolaşır. Bir şey değil, okuyanlar şu herifin kimbilir hangi Neclâ ile bir alıp veremiyeceği olmalı ki, hep onu diline dolamış diyecekler);

— Peki ama, Rificiğim (Arifin kısaltılmışı), bunun ajans haberleriyle ne ilgisi var?

— Hay, hahhah hah hahh hay.. Söyliyemem şekerim, asla, söyli yemem... İnan ki, bütün iznimiz bu ajans haberlerine bağlı...

Ve şeker, sevgili Neclâ, hiç bir şey anlamadığı için, Arifin bir

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI

kat daha mühimleştiğini sezdi. Zaten bütün kadınlar öyledir.. Erkek saçmaladıkça, bu saçmalar kendi saçmalıklarından farklı olduğu müddetçe, onun dehasına hükmederler. Şayet kazara erkeğin saçmaları kendilerininkine benzerse o zaman hakikati anladıklarından, sevgilileri nazarların dan düşer..

Neclâ, ufak tefek hazırlıklar yaptı. Arif, neticeden gayet emin, Bursaya telefon ederek Hampalas'ta kendileri için tek yataklı bir oda ayırttı. Beklemeğe başladılar, hafta sonunu. Doğrusunu isterseniz, kadıncağız bu iznin alınacağına asla inanmıyordu. Ama ne yaparsın? Sevgilisi kızmasın diye inanmış görünüyordu. Kadın sevgililer, daha tec rübeli oldukları için, erkeği kızdırıp küstürmekten sakınırlar.. Bilirler ki, artık ellerini sallasalar ellisi, devrini çoktan geçirmişlerdir.

Kadının hakkı da yok değildi hani. Arif bu izin meselesini o kadar kötüye kullanmış, öyle aşırı gitmiş, daireyi köküne kadar asmış, budamıştı ki... Hâlâ ne yüz le izin umduğuna şaşmamak kabil değildi.

Fakat perşembe akşamı gelip de:

— Yarın gidiyoruz... Pazartesiye kadar izinliyim! deyince, kadının ağzı açık kaldı.

— Yahu, dedi, (şimdi kadınlar da ulanlı, yahulu bir dil kullanıyorlar), o sizin müstebit umum müdür nasıl verdi sana izni? Kaçmadın ya? Vallahi kovarlar bu sefer...

— Sorma... Zaten herif içinden kimbilir ne kadar küfürler sallamıştır bana ama, ne haltetsin... Mecburdu izin vermeğe...

Kadın sordu, ama, delikanlı söylemedi. Kalktılar, Bursaya gittiler. Üç gün yediler, içtiler, yan gelip keyif çattılar. Yalnız dönecekleri gün, Arif Hakkı:

— Unutma, bu eğlenceyi Staline borçluyuz. O olmasaydı ,ben şimdi dairede miskin miskin oturacaktım. Yaşasın Stalin! dedi.

Zavallı Neclâ, bu sözleri duyun ca sapsarı kesildi. Muhakkak, çocuk çıldırmıştı. Kendisi öyle pek politikadan anlamazdı ama, şimdi cehennemin esfelessafilininde ikamet eden o mel'un adı duydukça fare görmüş gibi içi bir tuhaf olur, ma'şerî bir tiksinti his sederdi.

— Sus... Duyarlarsa seni parçalarlar. Öyle münasebetsiz lâkırdılar edip de herkesi kendinden soğutma. Böyle soğuk şakalar istemem.. diye çıkıştı.

Fakat oğlan iyiden iyiye kaçırmıştı galiba. Israr etmeğe başlamasın mı?

— Yani yalan mı söylüyorum sanıyorsun? Vallahi de billâhi de bu izni Staline borçluyuz. Müdür ancak onun adını duyduktan sonra bana izin vermeğe razı oldu...

— Ayol sen delirdin mi? Adamın aklına türlü şey gelir. İstikbalini mahvetmeğe mi karar ver din yoksa?

— Ne münasebet. Ben vatanını seven bir Türküm. Bunun için de Rusların her birinden ayrı ayrı nefret ediyorum. Lâkin bu hal, hakikati itiraf etmeme engel olmalı mı? Tekrar ediyorum, biz, Stalinin sayesinde bugünleri Bur sada geçirebildik...

Ve, Arif Hakkı, Neclânın merakla, endişeyle beklediğini görünce dayanamayıp foyayı meydana vurdu:

— Gittim müdüre. Efendim, dedim, biliyorsunuz ki, Stalin dün gömüldü. Bizim millî düşmanlarımızdan en büyüğünün lideri ortadan kalktı. Bu, millî bir sevinç günümüzdür. Bu tarihi dakikaları kutlamak üzere üç gün izin rica ediyorum. Gidip eğleneceğim, bayram edeceğim... Böyle dedim müdüre. Hemen razı oldu. İsterse olmasın. Dünya âleme yayardım vallâhi...

Hikâyeci

AÇIL KİLİT

EŞHAS

Kemal, 25 yaşında, kurnaz bir delikanlı.

Afife; 18 yaşında, saf, tombul, güzel bir hizmetçi kızı.

BİRİNCİ MECLİS

Kemal — Sonra Afife

Kemal — «**Oda kapısının vurulduğunu duyarak**» giriniz!..

(Kapı tekrar vurulur)

Kemal — Buyurun!

(Kapı tekrar vurulur)

Kemal — Allah! Allah! Sağır mıdır nedir?

(Kemal kalkar kapıyı açar, utanarak Afife girer)

Kemal — «**Afifeyi kucaklayıp sıkıştırır**» Canım, duymuyor musun? Kırk defa giriniz dedim...

Afife — «**Kemalin elinden kurtumağa çalışarak**» Efendim... şey istemeğe geldim...

Kemal — «**Sıkıştırmakta devamla**» Neyi istemeğe geldiğini sonra söylersin... Şöyle otur biraz hele!...

Afife — «**Kurtulmağa çalışarak**» efendim valideniz dedi ki...

Kemal — Annemin dediklerini de sonra söylersin.

Afife — Efendim çok lâzımmış!

Kemal — «**Afifeyi öpmeğe çalışarak**» Çok lâzım olup olmadığını da sormadım. «**Afife kaçmağa çalışır**» canım neye kaçıyorsun?!

Afife — «**Kemalin elinden kurtularak**» Valideniz..

Kemal — Ööf... Söyle bakalım, anneme ne olmuş?

Afife — Sizde aynalı dolabın anahtarı varmış, onu istiyor. Lûtfen veriniz!

Kemal — Zaten sen hep bir şey istemek için buraya gelirsin. Bazan da bir şey vermek için gelsen ne olur?,.

Afife — Rica ederim valideni zi bekletmeyiniz. Sonra bana darılacak...

Kemal — Ama sen de böyle çabuk gidersen ben sana darılacağım...

Afife — Kuzum şu anahtarı verin.

Kemal — Anahtarı veremem.

Afife — Ne kadar inatçısınız!

Kemal — Sen benden inatçısın, kâfir!

(Aşağıdan büyük hanımın sesi duyulur)

Büyük hanımın sesi — Kız Afife?..

Afife — «**Beline sarılan Kemale**» Duymuyor musunuz? Bırakın beni...

Kemal — «**Afifeyi bırakarak**» İşte bıraktım. Haydi istersen git.

Afife — Beni ne kadar üzüyorsunuz!

Kemal — Sen de beni üzüyorsun kızım, ne yapayım. Anahtarı veremem.

Afife — Vallahi şimdi ağlıyacağım.

Kemal — Ağlamak para etmez.

Afife — Peki ne yapayım?

Kemal — «**Afifeye sokularak**» bir defa senin o kırmızı dudaklarından öpersem.

Afife — «**Kemali iterek**» A.. A.. Kemal...

Kemal — Bir defa öpmekle ne çıkar canım?

Afife — Olmaz.

(Yine büyük hanımın sesi duyulur)

Büyük hanımın sesi — Afife, kız çabuk ol, vallahi kan başıma çıktı.

Afife — Rica ederim?.

Kemal — «**Tekrar Afifeye sarılır. Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırarak**» Afife!

Afife — «**Kendini Kemalin kollarına bırakarak**» Anahtarı ver!

Kemal — Dudaklarını ver!

(Kemal, kucağına büsbütün kendini bırakan Afifeyi dudaklarından öper. Beş dakika busenin sesi. Afife silkinerek kurtulur.)

Afife — Haydi artık çabuk anahtarı!

Kemal — Veremem kızım..

Afife — Bu ne inat Kemal.. Neden anahtarı vermiyorsunuz?

Kemal — Neden mi? Çünkü anahtar bende değil. Demin ağabeyime vermiştim. Git ondan al!

KARTAL

— Fransızca, İngilizce, Almanca bilirim...
— Kâfi değil... Daha kimleri bilirsin?...

Belediye, eski hamamları tamir ederek fukaranın bedava yıkanmasını temin edecek :

— Gız Fadime yeter... Biraz daha yıhanırsan gocan seni tanımıyacah!...

İKRAM!

Ziyafet sofrasında:

Ev sahibi — (Misafire) Aman efendim, hiç buyurmuyorsunuz?

Misafir — Yiyorum efendim..

Ev sahibi — Canım böyle yemek olur mu? Sofraya oturduğunuzdanberi iki yumurta, iki külbastı dört dilim ekmek yediniz!

Misafir — Vallahi,, sizin böyle lokmalarımı saydığınıza göre, yine iyi yemişim!.

NEZAKET DERSİ

Lokantada iki arkadaş yemek yerler. Bir aralık garson masanın üzerine bir tabak balık koyar. İki arkadaştan biri çatalını balıklardan en büyüğüne saplar. Öteki kızar:

— Amma da saygısız adamsın be! Hemen en büyüğünü kendine ayırdın!

— Peki, sen olsan öyle yapmaz mıydın?.

— Yoo... Ben senin gibi saygısız mıyım!..

— Peki, ne yapardın?

— Küçüğünü alırdım!.

— O halde ne kızıyorsun birader, ben de sana küçüğünü bıraktım. Afiyetle ye.

KARAKOLDA

Çocuk — Amca bu gece bir hırsız yakaladınız mı?

Polis — Yakaladık... Ne olacak?

Çocuk — Babam eve gelmedi de, annem git bak yakalanmış olmasın dedi!..

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

KelKâhya

Mardin: (H. Mardin).

Sual I. Akbaba'mızda son zamanlarda rastladığımız bazı karikatürlerin medlûllerini ihtiva eden bir kılavuzu hangi kitap saraydan temin edebiliriz? (Bilhassa bir fakir şairin maceraları ve üstad için),

Sual II. Müsabakanızdaki karikatürlere gelince: İmzası olanlardan bir mâna çıkaramıyoruz. İmzası olmıyanların içinden biz nasıl çıkacağız?

Sual III. Siz dünya karikatürlerinden hoşunuza gidenleri gazetenizde basıyorsunuz, acaba (Yeni Sabah) ta sizinkilerden hoşuna gideni mi basıyor?

Sual IV. Yusuf Ziya beyin namı müstearı var mıdır? Son zamanlarda sık sık yerini neden başkasına veriyor?

Cevap:

Cevap I. Bu medlûlleri düşünce kılavuzunda bulabilirsiniz. Akıl kitap sarayı neşriyatındandır. Basan, zekâ matbaasıdır. Tanrı, yarattığı kulların pek çoğuna birer tane vermiştir. Muhakkak siz de de olacaktır. Lütfen biraz arayınız!

Dünya karikatüristleri, artık tellâl gibi nükte bağıramıyorlar ve okuyucuya düşünüp bulma zevkı vermek istiyorlar!

Fakir bir şairin maceraları, hazin ve romantik insanlarla şakalaşan pek zarif fantezilerdir. Bilirsiniz ki, her meyvenin lezzeti bir olmaz. Bazısında gizli tat vardır.

Cevap II. Müsabakamızdan mâna çıkarmanızı istememiştik. İmzaları silinmiş olan karikatürlerin hangi karikatüristlerin eserleri olduğunu bulacaksınız.

Cevap III. Dünya karikatürlerini, yabancı memleketlerden gelen gazete ve mecmualardan seçip alıyoruz. Tesadüfler daima olabilir.

Cevap IV. Yusuf Ziya Ortaç'in nam-ı müstearı vardır. Yerini ara sıra başka imzaya bırakması, okuyuculara çeşni değiştirtmek içindir.

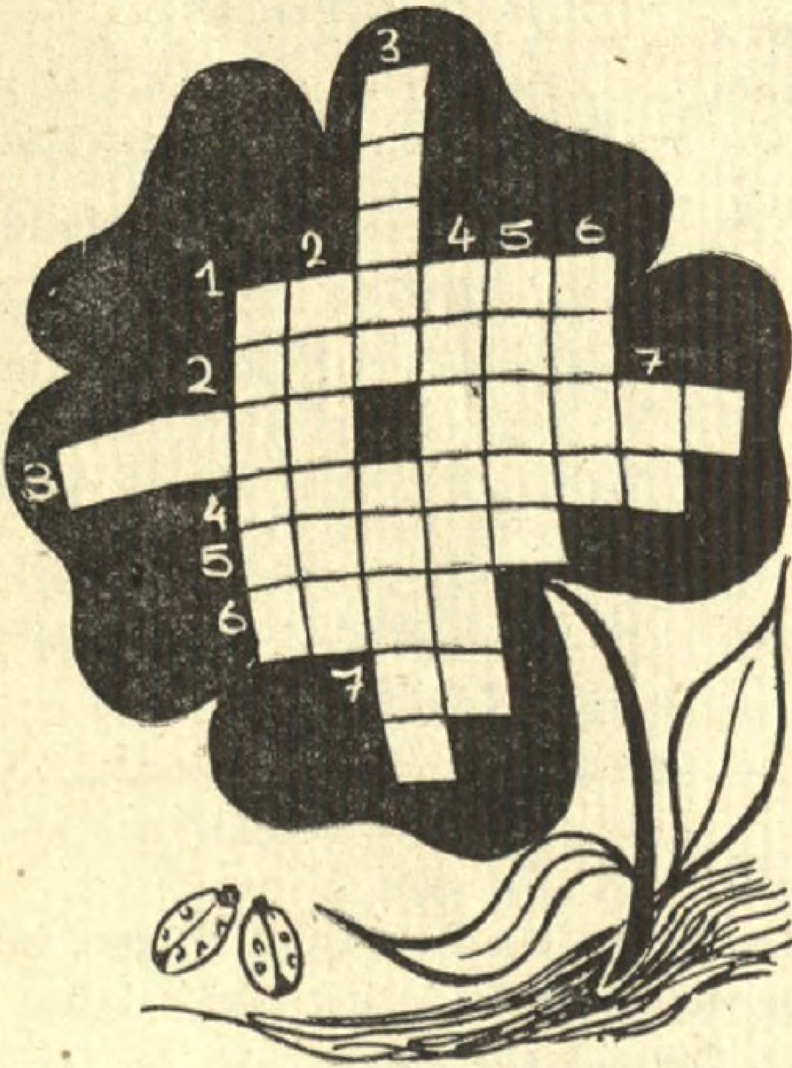
NOT: Suallerinize bakılırsa, galiba sizinle adaşız!...

Kelkâhya

Yeni Müsabakamız : 6

Akbaba'nın Bilmecesi

Soldan sağa ve Yukarıdan aşağı :

1— Merhamet duyma. 2 — Mevta. 3 — İnce değil, Bir kadın ismi. 4 — Özür. 5 — Azerbaycan Türkleri. 6 — Defa. 7 — Köpek.

Geçen sayıdaki bilmecenin halli:

Soldan sağa:

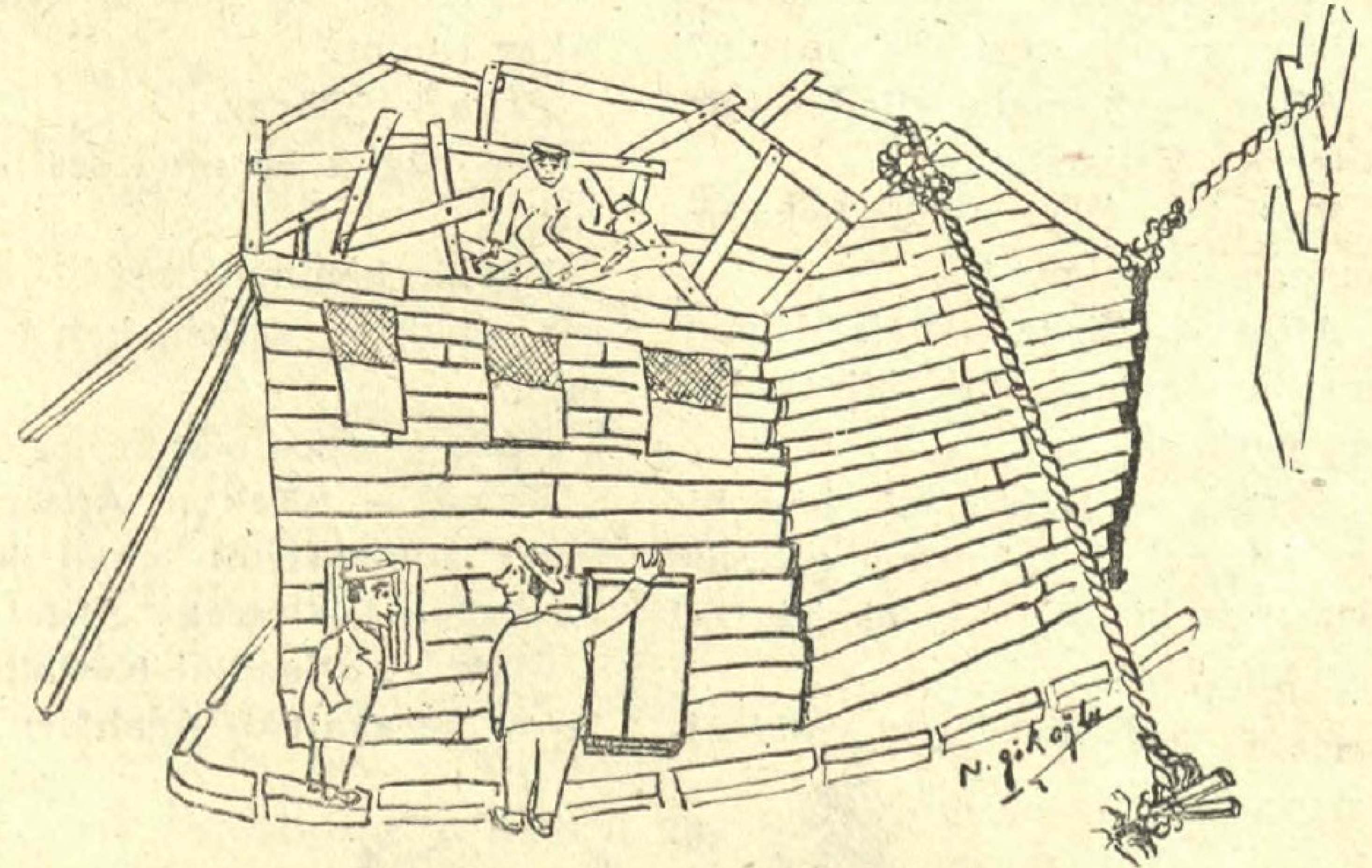
1 — Karamelâ. Ah. 2 — Alaca. Aralık. 3 — Rezalet. Rıza. 4 — Amip. Liman. Lâ. 5 — Alan. Helâ.

Yukarıdan aşağı:

1 — Kara. 2 — Âlem. 3 — Razi, 4 — Acaba. 5 — Mal. 6 — Elâ. 7 — Lâtin. 8 — Ar. 9 — Aram. 10 — Alın. 11 — Hız. 12 — Kale. 13 — Al.

Okuyucu karikatürleri :

Ev sıkıntısını önlemek için kat müsaadesi verilecek : (Gazetelerden)

— Kolay gele yahu, evi yıktırıyor musun?.
— Hayır, apartmana çeviriyorum!...

Olmasa Bile

Zahireci Pavlaki, çırağı Yordandan çok memnundu. Bir günYordanı çağırdı:

— Baga bak Yordan... Senden gayet memnunum. Sana garşı bir itiľig etmeğ isterim.

Yordan başını önüne iğmiş, hürmetle dinliyordu. Pavlaki devam etti:

— Benim gızı biliyin a, Fotika... Gozel gızdır. Senin ile başgoz eımek figrindeyin. Ne dersig buga?

— Başım üstünde yeri vardır.

— Ama, Fotika, eh şöyle altı, yedi aylık gebedir.

Yordan gayet tabiî cevap verdi:

— Gebe olmasa bile alırım usta, Sen ne diyon?..

İsabet Olmuş

Akşam karı koca sobanın karşısında, bir müddettenberi ağızlarını açmadan oturuyorlardı. Bir aralık bayan içini çekti. Bay sordu:

— Ne var? Neden içini çektin?

— Sen bu yakınlarda çok değiştin...

Bay hayretľe:

— Ben mi? Neden?

— Ne bileyim ben... Beni eskisi gibi sevmiyorsun da, ondan...

— Canım, sevmez olur muyum...

— Evet sevmiyorsun. Ben anlamaz mıyım?

Bay ayağa kalkar, bütün ikna kabiliyetini toplıyarak:

— Ayol insaf et, der, şayet seni sevmeseydim, her gece seninle başbaba oturup böyle can sıkıntısından patlar mıydım!...

— Feyyaz eve geleli saatler olmuştur.

— Tabiî' O kadar fazla geciktim ki, artık gitmem de bir, gitmesem de.

— Merak eder.

— Etsin. Artık böyle şeylere ehemmiyet vermiyorum.

— Peki, biraz daha kalalım. Benim için bu bir nimet. Bulunmaz bir nimet! Seni düşündüğüm için gidelim diyorum. Yoksa, değil biraz daha, ebediyete kadar kalalım desen kalırım.

Yarım saat daha kaldılar. Araba, yoldan geçen vasıtaların, dikkat etmedikçe göremiyecekleri kadar karanlıklara gömülü, fenerleri sönük, yol kenarında duruyordu. Yabancı gözlerden böyle uzakta, kimsenin bilmediği aşkları ile başbaşa bulunmak, onlara, dakikaları uzatmak, zaman mefhumunu unutmak, kendileri de unutulmak arzusu veriyordu.

O yerden istemeye istemeye ayrıldılar.

Şimdi otomobil, şehre doğru, bütün hıziyle koşuyordu. Fatma, biraz sonra kandisinden ayrılacağı Orhanın varlığından mümkün mertebe fazla istifade etmek istercesine ona sokulmuştu. Otomobilin sürati, sabahki gibi, yine içinde ürpertiler yaratıyordu. Yolun iki tarafındaki ağaçlar, önlerinden geçerlerken, silik birer hayal halinde bir görünüp bir kayboluyor; karşıdan gelen arabalar, bir an süren bir uğultu ile geçip gidiveriyordu.

— Fazla süratli gidiyoruz, Orhan, korkuyorum.

— Korkacak hiç bir şey yok. Görüyorsun ya yol tenha, hiç bir tehlike mevcut değil. Neden korkuyorsun?

— Ne bileyim ben? Korkuyorum işte. Bu yol zaten netamelidir.

— Öyledir ama, otomobil kullanmasını bilmeyenler için.

— Şarap da içtin.

— Sarhoş değilim. Başım dönüyor, ama, şaraptan değil, senin verdiğin sarhoşluk bu, mukaddes sarhoşluk... Kazaya değil, saadete ulaşır. Senin dudaklarından içtiğim aşk şarabının sarhoşluğu yanında, o bayağ,ı şarabın sarhoşluğu, izi bile kalmadan çekilip gitti, prensesim...

Fatma, Orhana biraz daha sokuldu. Bu sözler, tekmil vücudüne bir iksir gibi yayılan ılık damlalar halinde kalbine kadar akıyordu.

Ansızın, gözlerinin önünde bir şimşek çaktı...

Müthiş bir çatırdı. Bu çatırdı ile karışık cam şangırtıları...

Fatma, göz açıp kapıyacak kadar kısa bir an içinde, karşısında ,bir otomobilin fenerlerini gördü, yana doğru şiddetle devrildiklerini hissetti, büyük bir sarsıntı oldu; ayni zamanda, diz kapağında, bıçak girer gibi, keskin bir acı duydu.

Gözlerini açtığı zaman, bir yatakta yatıyordu.

İlâç kokuları dolu bir yerdeydi. Başı uşunda cılız ışıklı bir ampul yanıyordu. Ayak ucunda bir karyolanın demirini görüyordu.

Önce, nerede bulunduğunu anlıyamadı. Bu demir karyola neydi? Burası kendi evi değildi. Başında bir ağırlık vardı. Yana dönmek istedi, diz kapağında bir sızı duydu, bir feryat kopardı. O zaman, bu yabancı yerde, bu demir karyolanın içinde neden dolayı yattığını anladı, olup bitenleri birden hatırladı. Otomobil, kaza geçirmişti.

Cam şangtırtılarını, demir çatırdılarını işitir gibi oldu. Karşısında birdenbire yanıveren bir çift otomobil fenerinin ışıkları, gözlerinin içine dolduğu anı zihninde bir kere daha yaşadı. O dakikada diz kapağında duyduğu sızı, şimdiki sızının aynı idi.

Sonra, Orhanı düşündü. Acaba o neredeydi? O da mı yaralanmıştı? Yoksa... Yoksa... sakın ölmüş olmasın?..

Bu ihtimali düşününce, bütün vücudünü bir sıcak dalgası kapladı. Yataktan derhal fırlamak, koşmak bir yerlere ,gitmek, bir kimseleri bulup sormak, Orhandan haber almak istedi. Davranamadı. En ufak hareket, diz kapağındaki sızıyı tâ can evinde duyuyordu.

Elini uzattı, diz kapağını yoklamak istedi. Kalçasına yakın bir yere kadar sargı bezleri içindeydi.

Başı ucundaki ölgün ışığın yarı aydınlattığı odayı gözleriyle araştırdı. Karşıda demir bir dolap, biraz ötede demir bir sehpa vardı. Karyolanın ayak ucunda, iki tane demir sandalye duruyordu. Burası hastahaneydi.

Acaba oraya nasıl gelmişti? Ne zaman gelmişti? Onu oraya kimler getirmişti?

Zamanı tayin edemiyordu. Kazanın üzerinden acaba ne kadar zaman geçmişti? Dün mü olmuştu bu kaza? Yoksa bugün mü olmuştu? Ne kadar zamandır hastahanede yatıyordu?

Hastabakıcıyı çağırıp sormak için, etrafına bakındı, zil aradı. Karyolanın baş ucundaki düğme gözüne ilişti. Bastı. Biraz sonra, odaya genç bir hastabakıcı kız girdi. Gülümseyerek ilerledi, yatağın yanına kadar geldi:

— Büyük geçmiş olsun hanımefendi, dedi. Mühim kaza atlattınız.

— Ne zaman geldim buraya?

— Bu gece. Saat dokuzda.

— Şimdi saat kaç?

Hastabakıcı kız kol saatine baktı:

— Dördü çeyrek geçiyor, dedi. Geldiğiniz zaman baygın haldeydiniz. Narkozun tesiri de ancak şimdi azaldı. Ufak bir operasyon geçirdiniz, diz kapağınızda derince bir yara, kemikte de hafif bir çatlak varmış.

Fatma, asıl sormak istediği suali soramıyordu. Kötü bir cevap almaktan korkuyor, dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri, söylemeğe dili varmıyordu.

Hastabakıcı kız, yastığı düzeltti, derece koydu, bekledi.

— Yaranız acıyor mu? diye sordu.

— Kımıldadıkça çok ıstırap veriyor.

— Geçer, merak etmeyin. Narkoz birazdan sizi yine uyutacak, tekrar uyandığınız zaman ıstırabınız azalmış olacaktır. Fazla kımıldamamağa gayret edin.

Fatma, birdenbire sordu:

— Ben buraya yalnız mı geldim?

— Hayır, arkadaşınız beraberdi,. Onu da baygın halde getirdiler.

Fatmanın kalbi şiddetle çarptı. Demek ki Orhan da bu hastahanedeydi. Acaba o da şimdi, bir ameliyat geçirmiş, o da kendisi gibi bir yatakta yarı baygın yatıyor muydu?

— Yaralı mıydı?

— Evet, başından yaralı.

— Şimdi nerede?

— Yatıyor. O da bir ameliyat geçirdi. Şu dakikadaki durumunu bilmiyorum, ama zannederim iyidir. Çünkü yarası hafif diyorlardı.

— Ne hastanesi burası?

— Doktor Lokman Kliniği hanımefendi.

Hastabakıcı kız, termometreyi aldı, hararete baktı.

— Otuz yedi, dedi. Normal. Şimdi bir parça istirahat edin, sonra zannederim, ifadenizi alacaklar.

—Ne ifadesi? Kim alacak?

— Polis alacak, tabiî. Malûm ya, kaza. Sizi buraya getirdikleri zaman tenbih ettiler, yaralı kendine geldikten sonra ifadesini alacağız, merkeze haber gönderin dediler. Şimdi tekrar uyursanız, yarın ancak öğleye doğru uyanacaksınız, o zaman haber göndereceğiz.

Narkozun muvakkaten geçen tesiri, yavaş yavaş yeniden kendini göstermeğe başlamıştı. Fatma, zihin bulanıklığına benzer bir hal içinde tekrar daldı.

Uyandığı zaman, daha, iyicedi. Diz kapağını yokladı, sargılar altında bir katılık hissetti. Zaten bacağını kıvıramıyordu. Anladı, alçıya da koymuşlardı.

Bir müddet, gözleri tavanda yattı., Hastabakıcının söylediği ifade vermek meselesi aklına gelmişti. Nasıl ifade verecekti? Ne soracaklardı? Ne demesi lâzımdı? Kazanın nasıl olduğunu bilmiyordu ki! Bir şimşek aydınlığı, bir gök gürültüsü arasında kendini kaybetmiş, gözlerini hastahanede açmıştı.

Sonra, Feyyazı düşündü. Acaba kazayı haber almış mıydı? Haber almadı ise bile, mutlaka gazetelerde okumuş, belki de şimdi hastahaneye gelmişti. Ona ne diyecekti?

Gayri ihtiyarî (Bu kaza çok isabetli oldu, diye düşündü. Hesap vermekten kurtuldum).

Acaba Orhan ne haldeydi?

Zili çaldı. Ayni hastabakıcı kız, dudaklarında ayni tebessümle içeri girdi:

— Uyandınız mı? dedi. Nasılsınız? Gecekinden daha iyisiniz, değil mi?

— İyiyim, teşekkür ederim. Orhan bey nasılmış. öğrendiniz mi?

— Evet, öğrendim. Yarası hafif dediler. Hattâ iki günden fazla hastahanede kalmasına lüzum yokmuş, zannederim yarın çıkabilecek.

— Ben ne kadar kalacağım, biliyor musunuz?

Hastabakıcı kız, ellerini iki yana açtı:

(Devamı var)

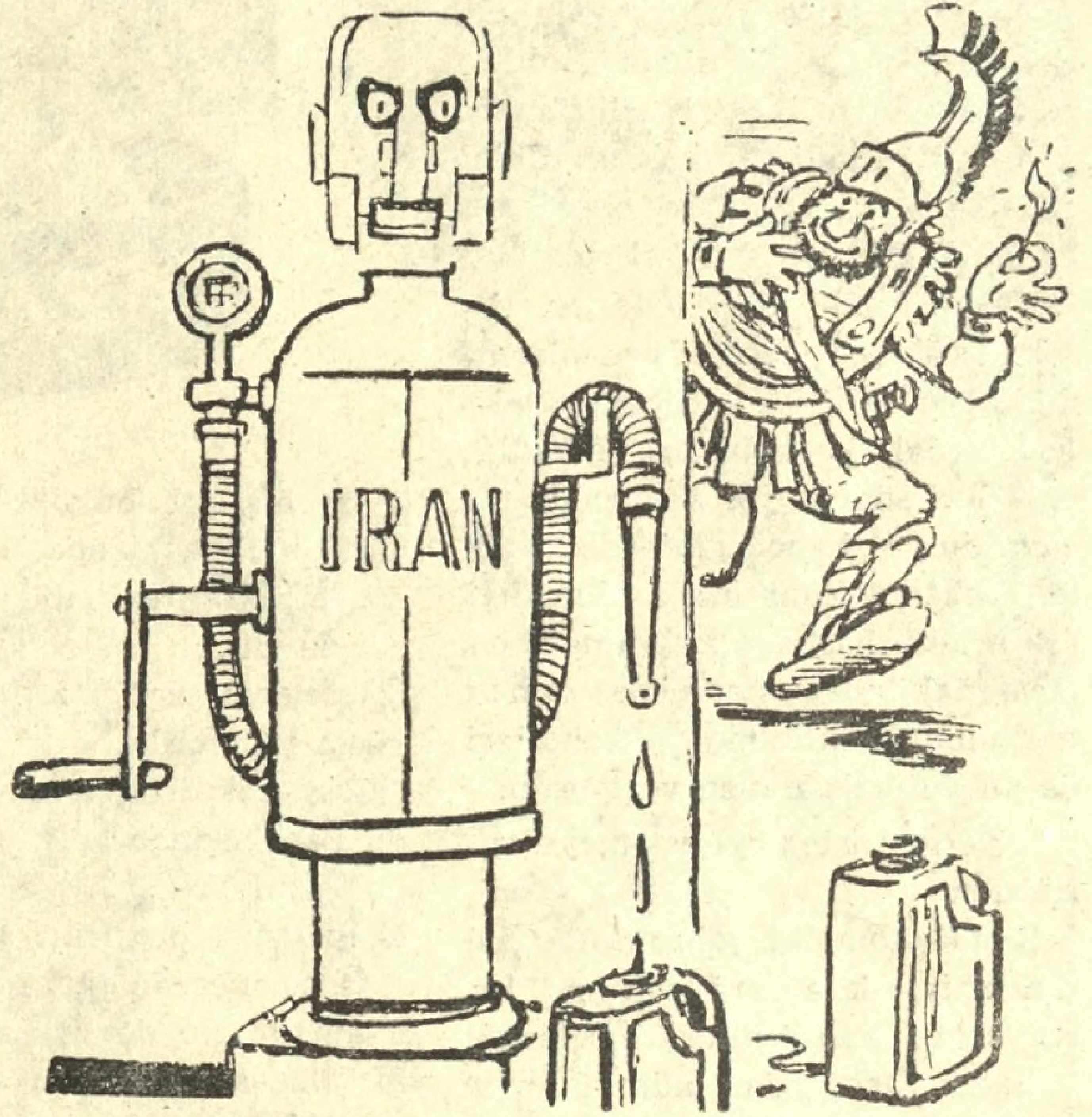
DÜNYA

— Dün gece sarhoş olup geminin kaptanına kendini öptürmüşsün...

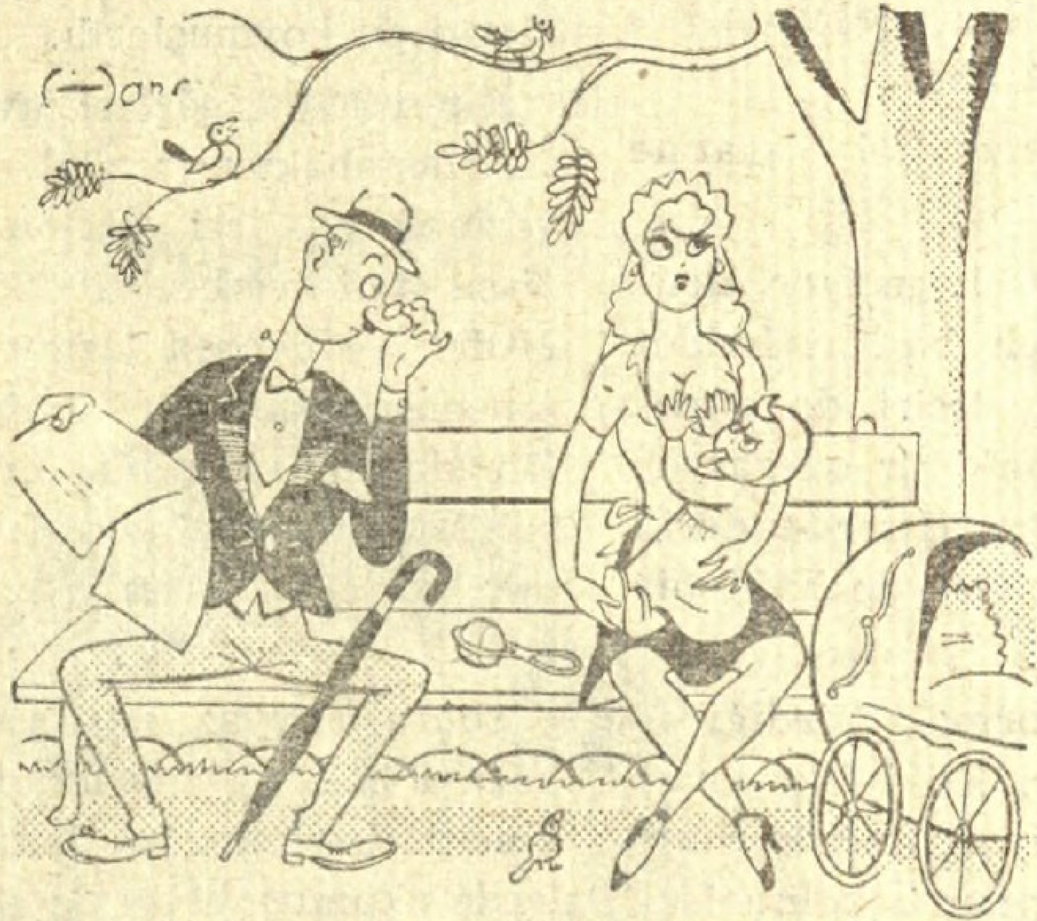
— Yalan... Sarhoş değildim!...

— İl Travaso —

HARP TEHLİKESİ!...

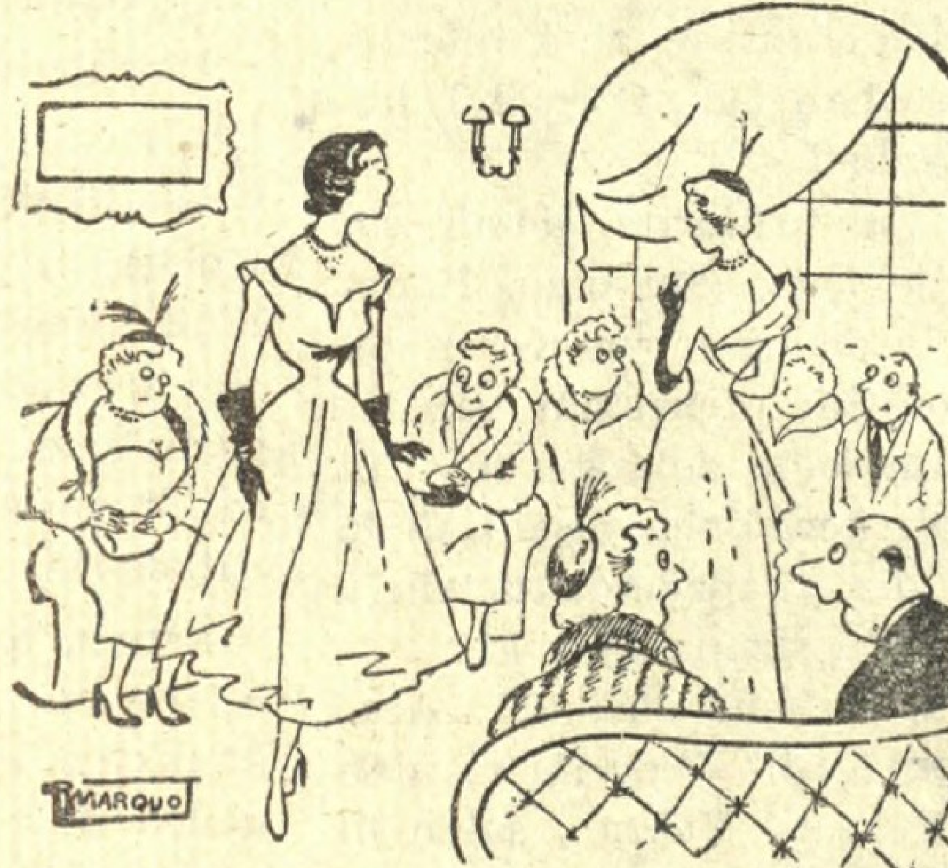
— İl Travaso —

ZAMANE ÇOCUĞU!

— Beyhude bakma, emdirtmem!...

— İci Paris —

KADIN TERZİSİNDE:

— Hangisini beğendin kocacığım?

— Şu sarışını!...

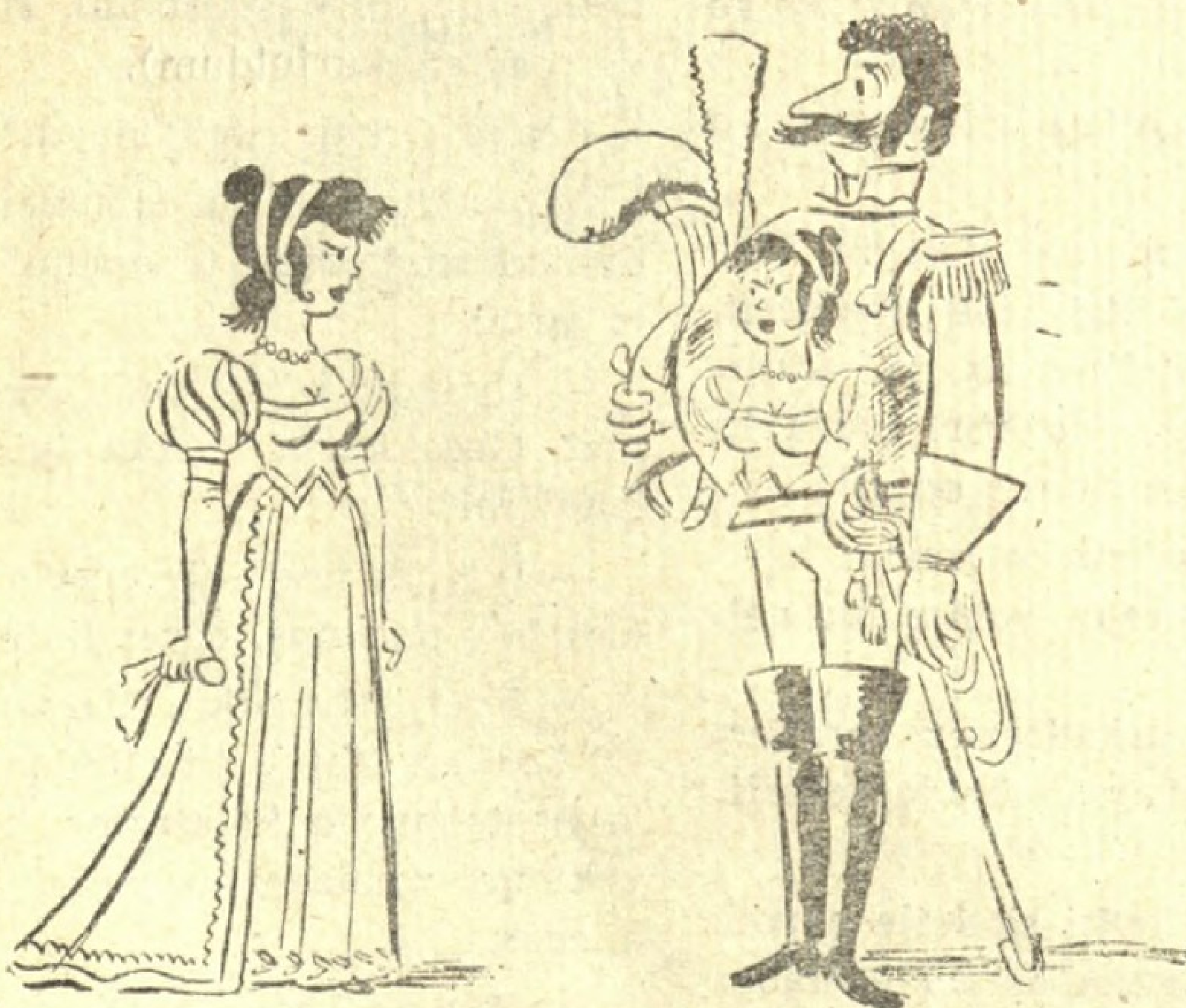
— France Dimanche —

— Nasıl, beni terk mi ediyorsun?

— Evet... Bu kadar aldatılan bir kocanın karısı olmak istemem artık!...

— Samedi Soir —

— Yüzbaşı Dupont'u çağırınız... Onun üniforması, daha parlak, onun göğsünde kendimi daha iyi görüyorum!...

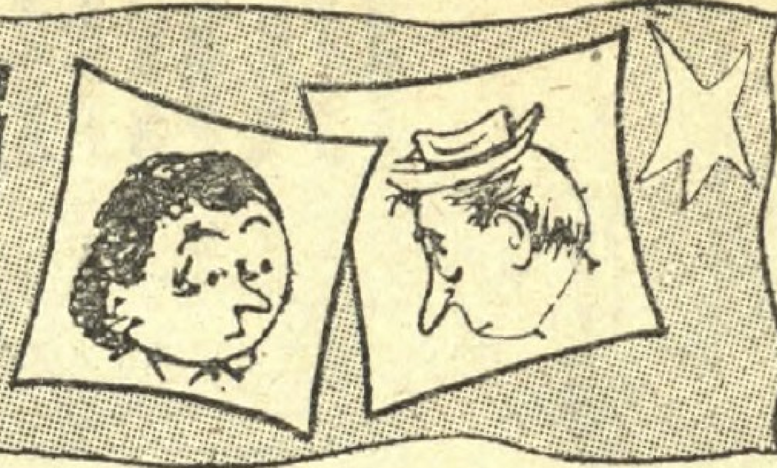
— İl Travaso —

— Anne, nişanlımdan ayrılmıya karar verdim... Beni Hollywod'dan çağırıyorlar!...

— İci Paris —

KARİKATÜRLERİ

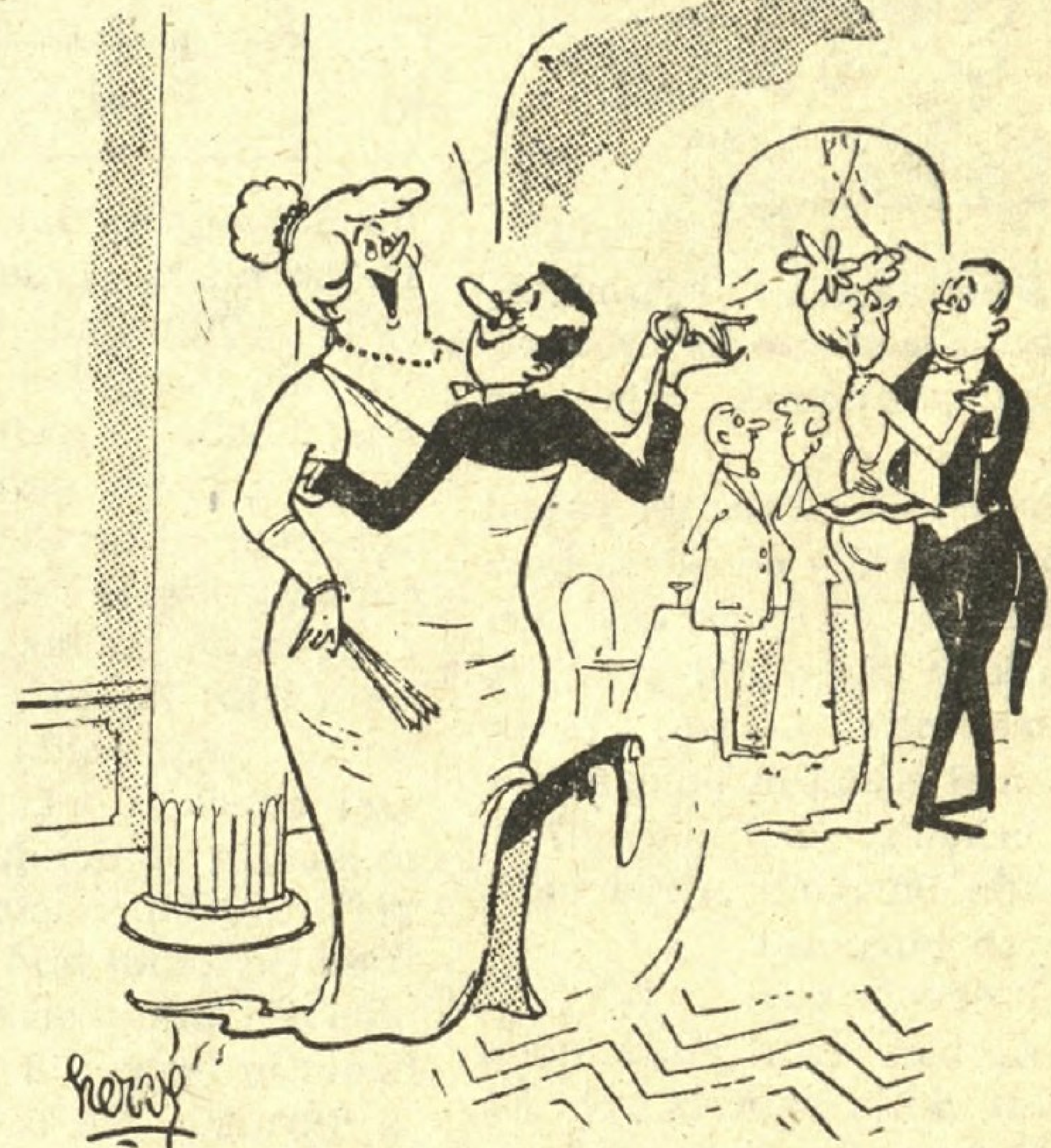

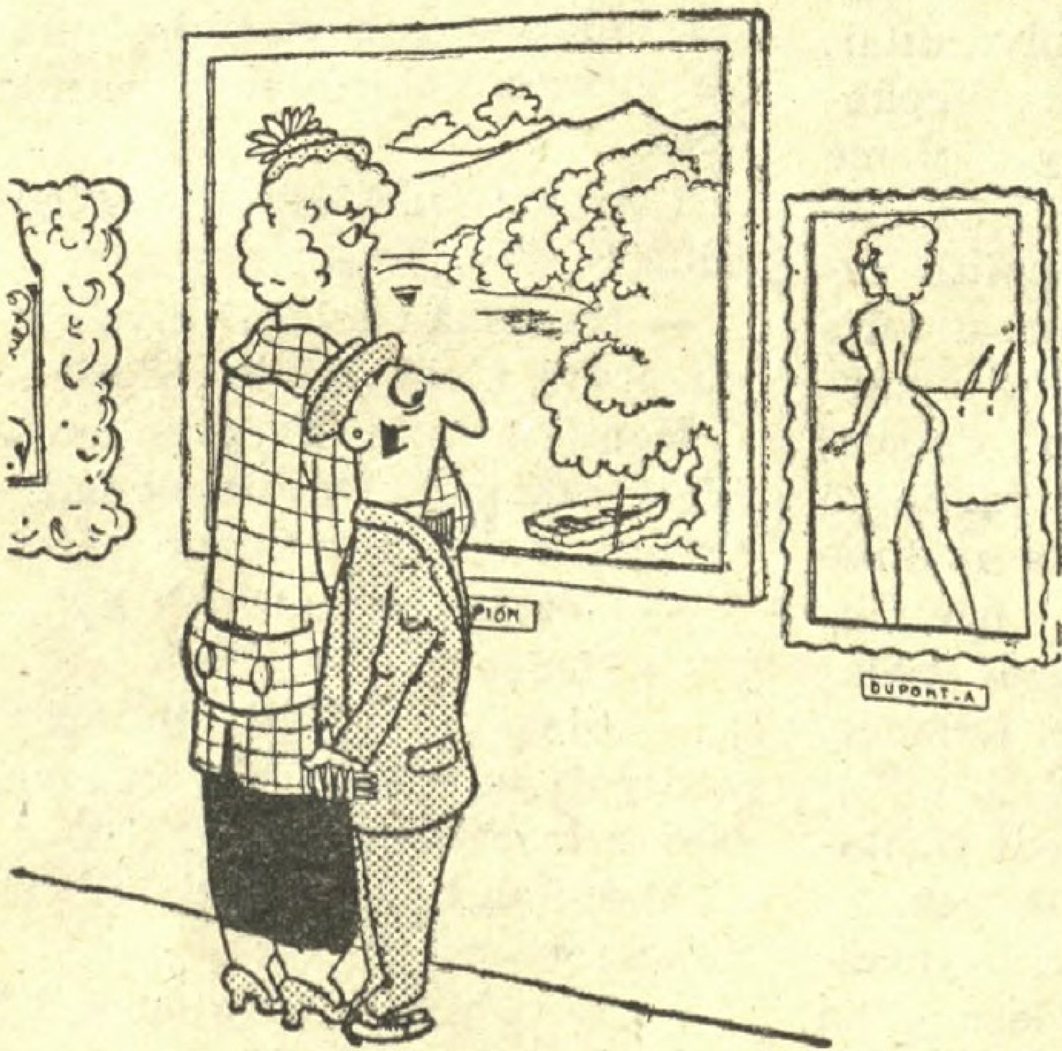
— Hey! Ne yapıyorsun? O ağaç değil, annem!...
— Samedi Sair —

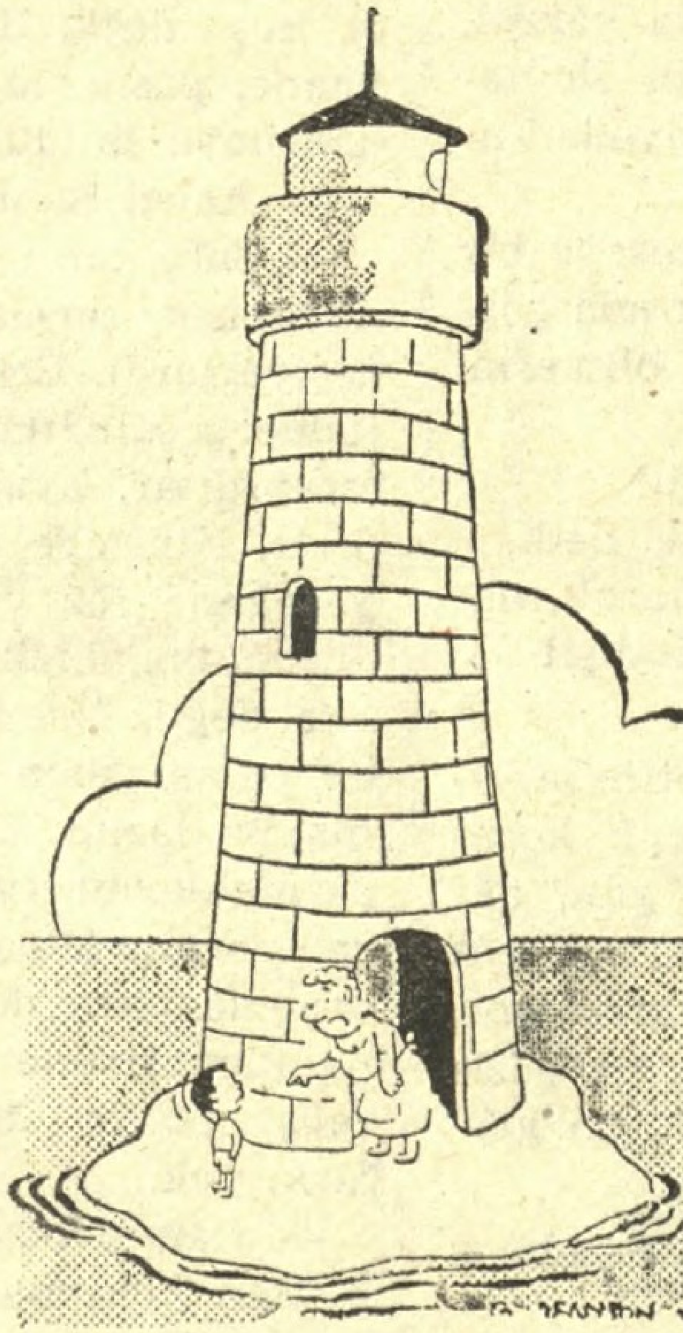
— Sayın dinleyiciler, teknik bir ârıza yüzünden neşriyatımızı kesiyoruz!...
— İl Travaso —

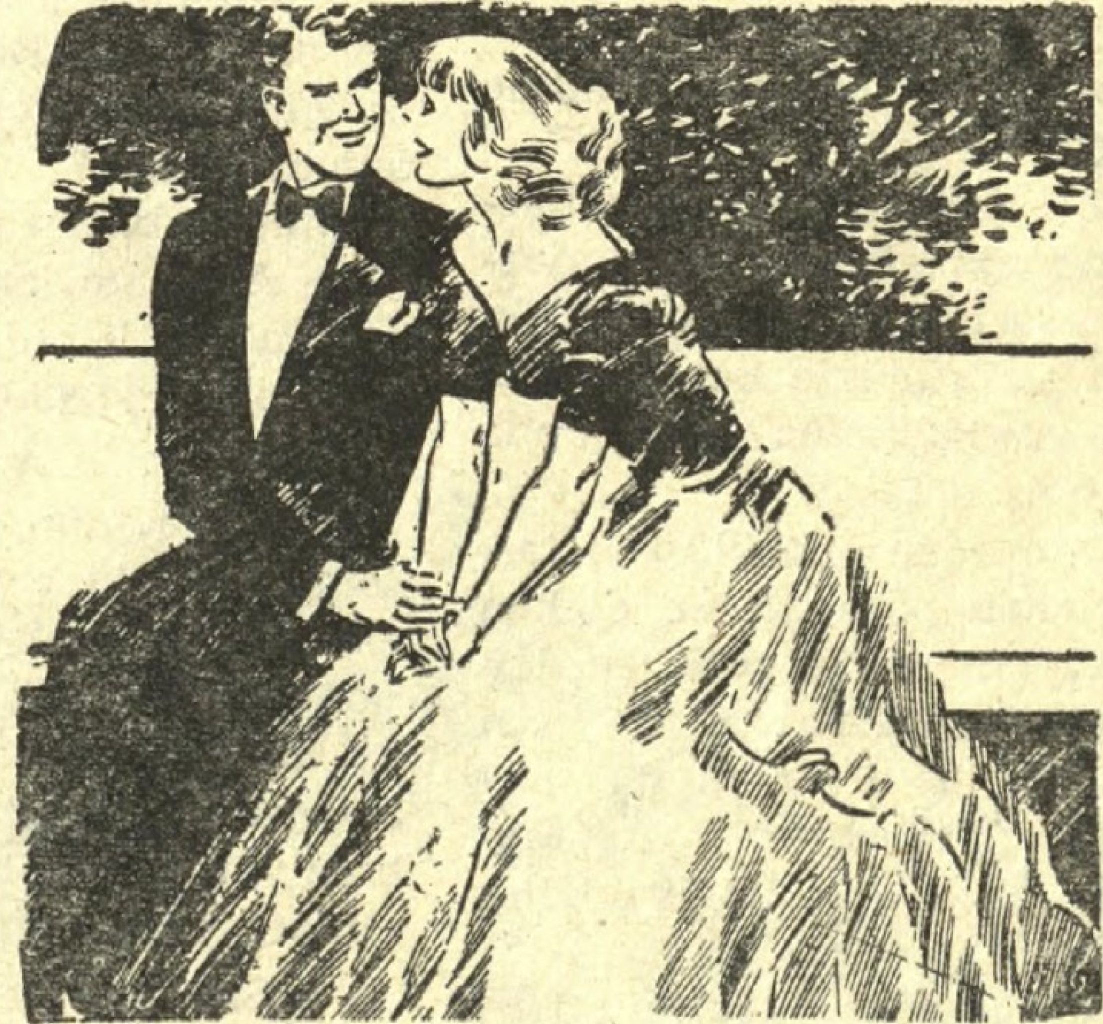
— Oh, fazla sokulma, herkes bize bakıyor!...
— İci Paris —

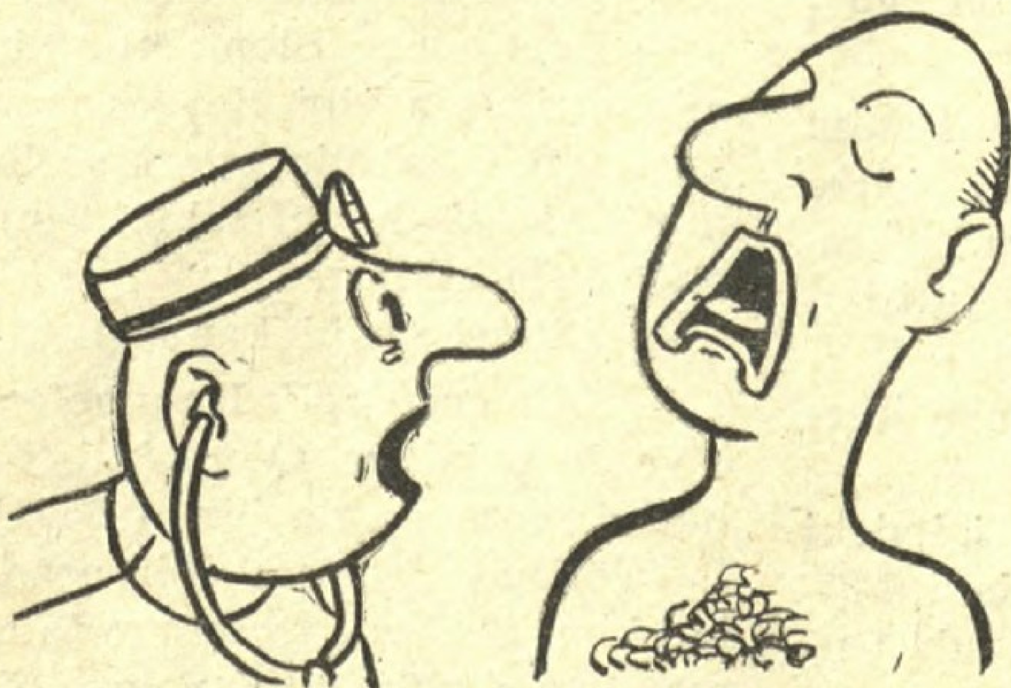
— Hakkın var, hakikaten enfes manzara!...
— Le Hérisson —

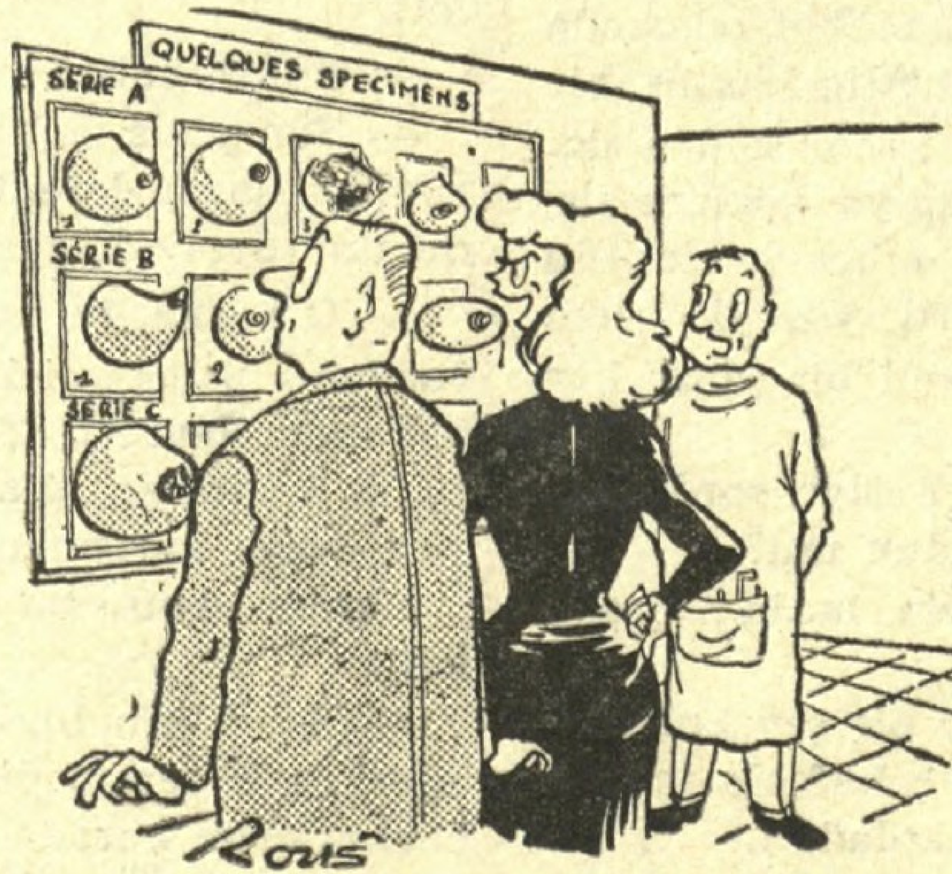
— Sakın uzaklara gideyim deme!...
— France Dimanche —

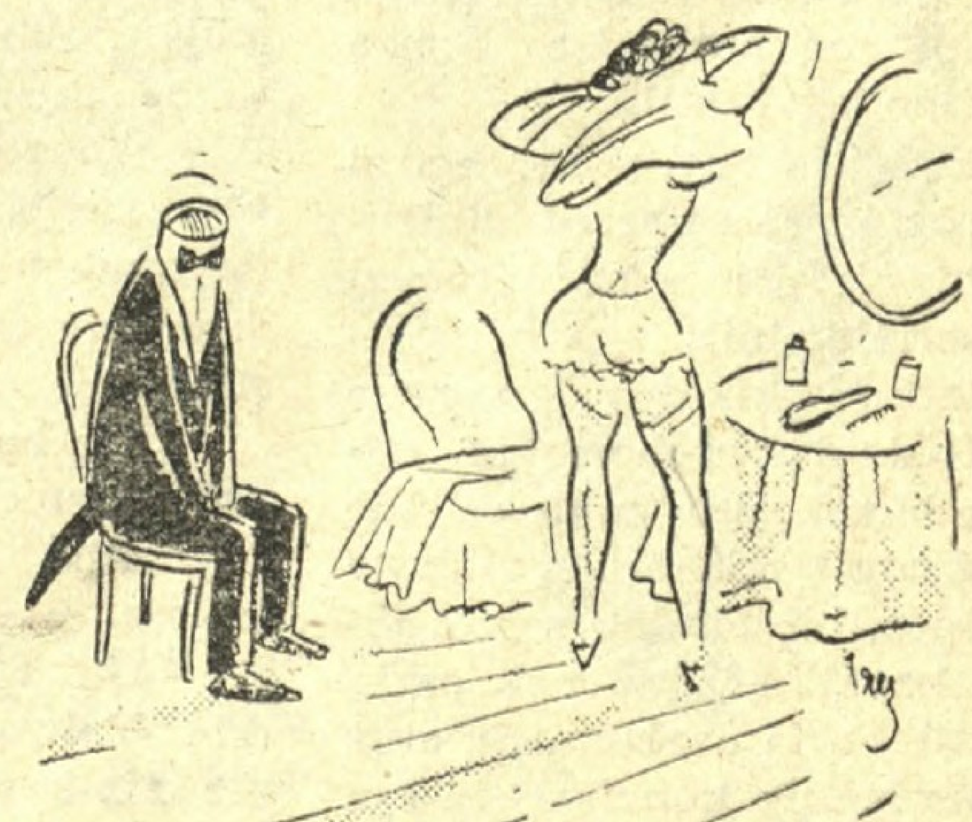
— Siz cidden harikulâde güzel konuşuyorsunuz... Haydi, biraz daha benden bahsediniz!...
— Samedi Soir —

Dr. — Aaa deyiniz!...
— İl Travaso —

GÜZELLİK ENSTİTÜSÜNDE:
— Hâlâ beğenemedin mi karıcığım!...
— İci Paris —

MAHCUP DELİKANLI!...
— France Dimanche —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 20

Hırsızın ayak izlerini takip ettim, buraya kadar geldim. Onu yakalamak için içeri girdim.

— Aşhossun Sadettin efendi be! Sorup sival etmeden, haşa huzurdan paçacı damından neğenden kelp düşer gibi gameriye ye dalmak olur mu ya? Hırsız dirken mal saabısını buldun işte, buyur bahalım, şindi nidecen?

Sadettin bu haklı itaba verecek cevap bul'amadı.

Kral devam etti:

— Arabam dün ahşamlayın geriğeldi, senin haberin yoh. Şo sizin Nevres efendi var hani, işte ondan bir pusla beraber geldi, otomofilini iade idiyorum, gule gule gullan diye bir de zeklenmiş... O bir şey değel ya, suğurta yandı, ona canım sıhılıyor...

Sadettin bir parça kendine gelmişti.

— Bu sabah palastan çıkarken kimseyi görmedim; bunlardan haberim yoktu, dedi. Dün akşam şoförünüzle konuştuğum vakit, araba henüz meydanda gözükmüş değildi.

— Sonradan gozüktü işte... Suğurtadan para alalım dirken bir çuval inciri, hâşa huzurdan necesetledi... Arhadan da sen gozüktün, öteki çuvalı da sen kirlettin gardaşlıh... Şonun şorasında az buçuk keyif idelim dedikidi...

Sadettin, geliş şeklinin tam tersine, ayaklarının ucuna basa basa kameriyeden sıvışmağa hazırlandığı sırada, daktilo Melâhat, masanın altından, pastırma kralının dizini diziyle dürttü, diplomatça hareket etmek lüzumunu ona hatırlattı. Sonra Sadettine hitab etti:

— Sadettin bey, yorgun görünüyorsunuz. Bir parça dinlenmez misiniz? Bir soğuk biramızı için, serinlersiniz.

Sadettin hakikaten de yorgundu. Yolda basan hararete, uğradığı hayâl sukutunun dilinde damağında bıraktığı kuruluk da eklenince, bir bardak soğuk biranın hayali gözüne pek cazip gözüktü. Fazla nazlanmadı, oturdu. Bardağına konulan birayı yuvarladı, elinin tersiyle ağzını sildi. Pastırma kralı, ne de olsa, vaziyeti Sadettine izah etmek, dedikoduları önlemek lüzumunu duymuştu. Daktilo Melâhatle, bu hücra yerde, bu kameriyede bulunuşunun sebebini, daktilonun, Abdullah bey tarafından, kendisine refakate memur edildiği, civarı gezip görmek üzer onunla beraber yola çıkarıldığı şeklinde tefsir etti.

Sadettin, sabahleyin, otomobilin izini takibe çıkarken, Abdullah beye yolda tesadüf ettiğini hatırladı. Abdullah bey, otomobilin bulunduğundan haberli değildi. Pastırma kralının izahı ile kendi bildiği vaziyet bibirini tutmuyordu. Maamafih, Sadettin bu nokta üzerinde fazla durmadı. Ne üzerine vazife idi?

Daktilo Melâhat, lâfa karıştı, pastırma kralının izahı ile taban tabana zıt bir tavsiyede bulundu:

— Ama, siz yine kimseye bir şey söylemyin. Bizi burada göredüğünüzü patron da bilmesin, anladınız mı ?

Sadttin başını salladı:

— Anladım, anladım, dedi.

Ömründe ilk defa olarak, nasılsa bir şeyi anlayabilmişti.

★

Hanife hanım, Sadettin'in, otomobili takibe çıktığını kocasından öğrenmişti. O gün, akşamı dar etti. Merakından, endişesinden yerinde duramıyor, Sadettinin avdetini dört gözle bekliyordu. Kapıya, bütün garsonlara emir vermiş:

— Sadettin bey gelir gelmez beni görsün, demişti.

Yorgun argın, süklüm püklüm gelen detektif, daha palasın kapısından girer girmez aldığı bu emir üzrine Hanife hanıma müdür Rafael'in odasında mülâki oldu. Hanife hanım, bir yandan kızının kaçmasından dolayı ağlaya ağlaya gözleri şiş; bir yandan, mücevherlerinin kaybından ötürü, yüreği elem dolu, onu matemli bir yüzle karşıladı.

— Ne haber? diye sordu. Aradıklarını buldun mu?

Sadettin hazin hazin başını salladı.

— Hayır, hiç bir şey bulamadım. Yalnız, bir kafesin içinde, bir çift kuş yakaladım.

— Utanmadan bir de söylüyorsun, değil mi? Ayol, şimdi kuş tutmanın sırası mı? Ben burada kızım diye, mücevherlerim dıydövünüyorum, sen kuş avına çıkıyorsun. Hani pastırma kralının otomobilini bulmağa gittindi? Hani Nevresle Zehrayı yakalıyacaktın? Abdullah beye öyle demişsin.

— İyi ya işte! Otomobili buldum. Zaten daha evvel bulunup buraya gelmiş. Otomobili bulmak bir işe yaramadı ki! Dediğim gibi bir çift kuş yakaladım. Ama, eti yenir cinsten değil.

— Saçmalıyorsun, Sadettin. Ne demek istiyorsan açık söyle.

— Söylemem diye söz verdim, ama, söyleyeceğim. Sizden sır çıkmaz. Kuş dediğim şey sahici, kuş değil. Bir kameriyenin içinde, pastırma kralı ile bizim daktiloyu buldum.

— Aaaa! Sahi mi?

— Sahi, tabii. Hayganoş dudu duymasın, sarmaş dolaş, fingirdeşiyorlardı. Beni görünce fena halde şaşaladılar. Yalvardılar, yakardılar, ayaklarıma kapandılar. Kimseye bir şey söylemeyeceğime söz verdim. Çünkü, düşündüm, bizim üstümüze vazife değil. Üstelik, burası turistik palas, gelen turistleri oyalamamız lâzım. Daktilo demek, parmaklarını kullanıp vazife gören insan demek. Ha makine başında parmaklarını işletmiş, ha kameriyede kollarını palas müşterisinin boynuna dolamış, farkı yok.

— Canım bırak şimdi bunları. Sen Zehradan haber ver.

-- Ondan haber yok, bayancığım. İsterseniz gazetelere ilân verelim.

— Elâleme kepaze olmak için mi?

— Polise haber verelim.

— Sen polis değil misin? Turistik palasın detektifi olduğunu unutuyorsun galiba.

— O başka, bu başka. Benim vazifem palas içindeki işlere bakmak. Nevresle Zehra hanım, palas hudutları dışına çıktılar. Ben oraya karışmam.

Hanife hanım bu cevaba içerledi:

— Ayol, sen hudut içindeki işleri de beceremedin, dedi. Mücevherlerim burada kalındı. Onları niçin bulamadın?

— Ona bakarsanız, Zehra hanımı da buradan aldılar, sonra hudut dışına çıkardılar. Zaten onu götüren de bir, mücevherleri sırıklayan da. Hem, bu mücevher meselesi, biliyorsunuz ya, netameli bir iş. Herifin tehdidi hâlâ gözümün önünde. Hırsızı bulsak bile, bizi ele verdi miydi, bu sefer patronun beni hudut dışına çıkarması ihtimâli var. Hattâ belki de bana uğurlar ola derken size de pasaport verir.

Hanife hanımı büyük bir dehşet kaplamıştı. Vaziyet gerçekten korkunçtu. Nevres bulunsa da, bulunmasa da durum onun lehine idi. Mücevherlerle Zehrayı geriye iste bir türlü, isteme bir türlü. İsteyince, alacak herif, onları ele verecekti. İstemeyince mücevherler de elden gidecekti, Zehra da. Öte yandan, Abdullah bey mütemadiyen mücevher lâfı ediyordu. Hâsılı, içinden çıkılması imkânsız bir çapraşık duruma düşmüşlerdi.

Abdullah beyin, Rafael'le konuşmak üzere birdenbire odaya girmesi lâkırdılarını yarıda kesti.

Patron, Sadettni'i orada görünce:

— Ne zaman geldin? diye sordu. Bana niçin gözükmedin?

Hanife hanım, Sadettin'e vakit bırakmadı. Öç almak istercesine, kocasına o cevap verdi:

— Gözükecek hali yok ki!

— Neden?

— Hani otomobili bulmağa gittiydi ya. Onu bulmuş ama, Nevresle kızdan haber yok.

Abdullah bey, Sadettin'in yüzüne sert sert baktı:

— Nerede buldun otomobili?

— Dağ başında bir yerde.

— Acaip şey. Otomobil dün akşam buraya geldi. Bugün kendi kendine mi gitmiş?

— Hayır, sahibi beraberdi.

— Pastırma kral ımı?

— Evet. Önce, otomobili, tahmin ettiğimiz gibi Nevres aşırmış, sonra sahibine geri yollamış. Bu sabah da, sahibi aşırmış, dağa çıkmış.

— Bilmece gibi konuşma.

— Bilmece değil. Hanımefendiye de anlattım. Otomobili, sahibini, yanında da bizim daktilo Melâhat hanımı bir arada buldum. Sizden sır çıkmaz da onun için söylüyorum, yoksa, söz vermiştim kimseye söylemem diye.

(Devamı var)

8 Nisan 1953

TURAL

Öksürüğü Keser

Bütün ağrılara karşı Kininli GRİPİN BAŞARI İLE KULLANILIR.

PANTALON MÜTEHASSISI

LEON

Kadın ve Erkek için Paristen Diplomalı

Adres: Tepebaşı, Kallavi sokak, Sülün apt. No. 13/1

Ankara Sigorta

Hayatını, Malını düşünenlerin sığınağıdır.

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon: Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MVEDUAT kabul eder ve her nevi

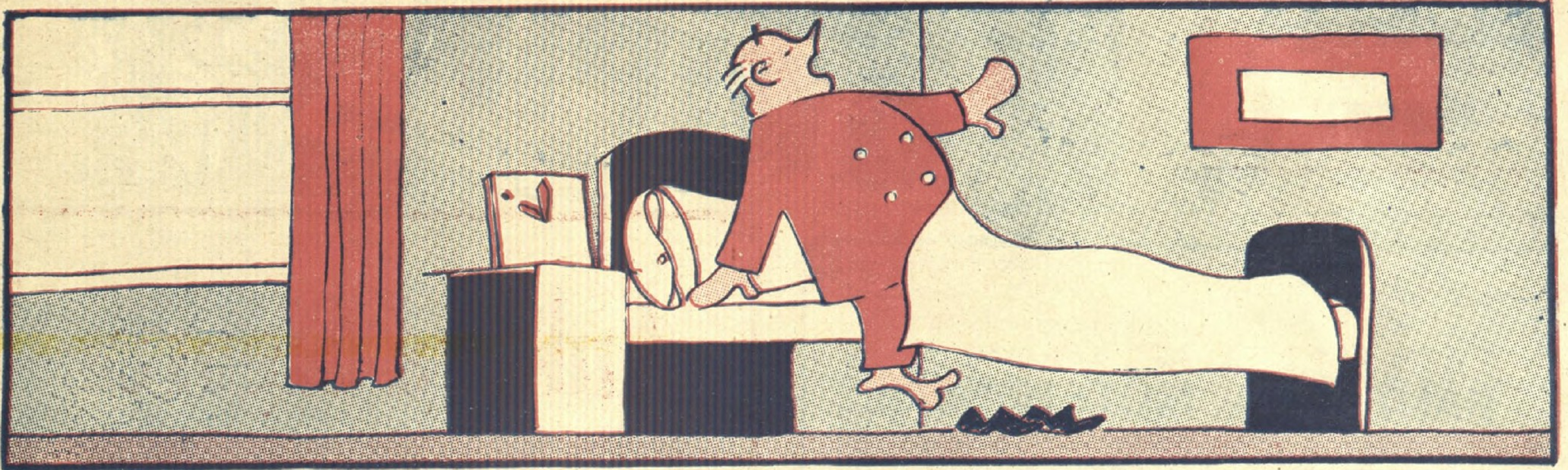
ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

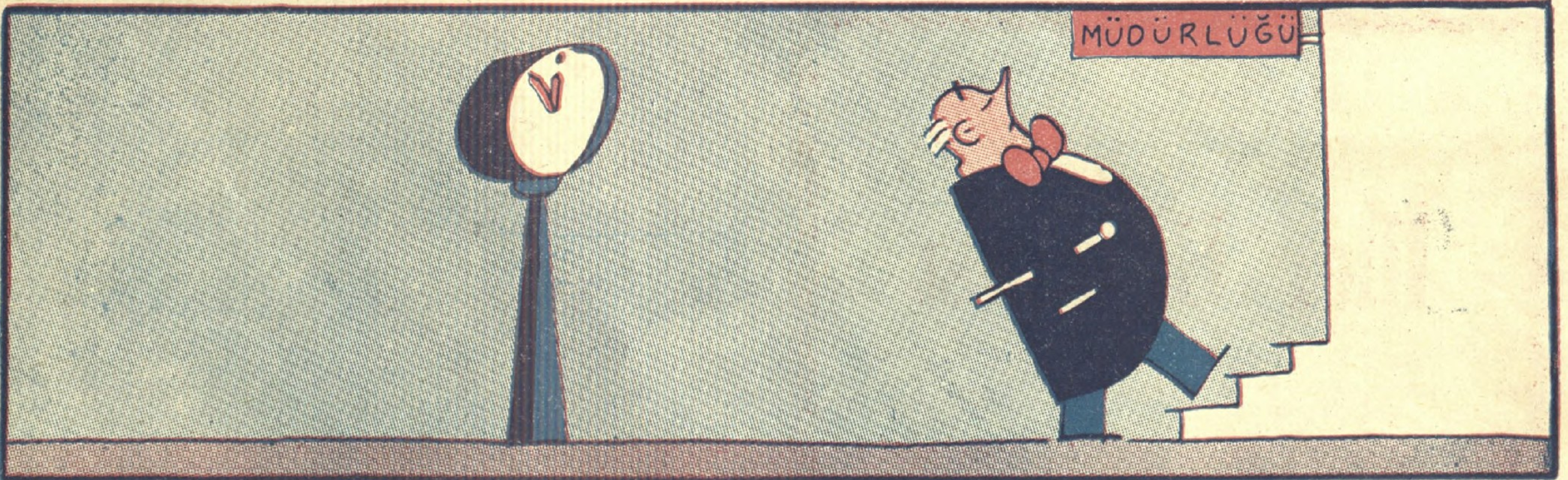
suyu kana kana içebilmek için paranı damla damla biriktir

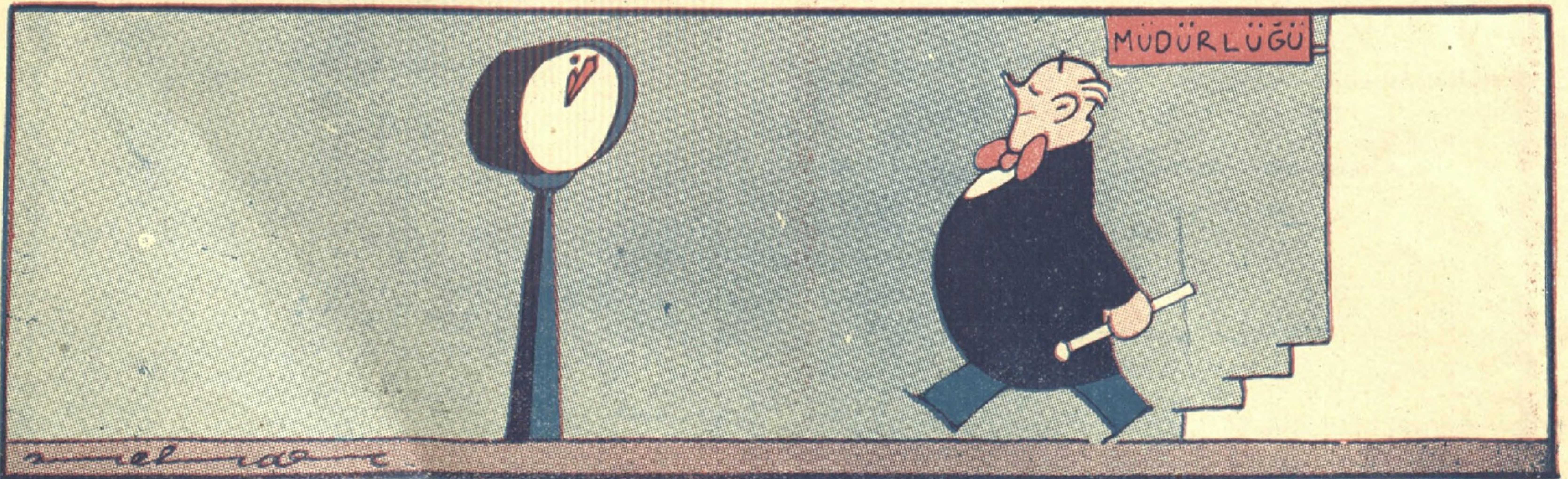
İŞ Bankası

4 MAYIS İkramiye Çekilişine Hazırlanınız!

Üstad Müdür!..